

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὕργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 57ο Τεύχος 947
Ἰούλιος-Αὐγουστος 2007

Ἱδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἱδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θίκων ἑξαφύλλου:

Χρυσοκέντητο ἐπιγονάτιο πού εἰκονίζει
τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.
Πολύτιμο κειμήλιο τῆς ἱστορικῆς
ἱ.Μ. Ἀγ. Λαύρας Καλαβρύτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκύκλιος.....	3
Παιδικές Κατασκηνώσεις.....	4
Δογματική καί κανονική Ἀνάλυση.....	5
Πένθη.....	13
Ἀφιέρωμα	14
Φωνή ἀπό παλαιά	16
Μικρά καί οὐσιώδη	18
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	20

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ
τὸν Θεόν· ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέ-
σκειν· εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρε-
σκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἦμην»

(Γαλάτας Α' 10)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (γ' όροφος), 106 82 ΑΘΗΝΑΙ,
ΤΗΛ. 21038 28 280 - ΦΑΞ 21038 47 365
ΕΛΛΑΣ - GREECE

Άριθμός Πρωτ. γ - 930

Άθηναι, 12/25-8-2007

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ: Άπασας τας γυναικείας μοναστικές Άδελφότητες
της καθ' ήμας Έκκλησίας

Όσιώταται Μονάζουσai,

Έξ άφορμής δυσaréστων καταστάσεων αί όποίαi έδημιουργήθησαν έσχάτως είς τήν περιοχήν των Πατρών και προς άποφυγήν έπαναλήψεως παρομοίων είς τό μέλλον, ή Έερά Σύνοδος έφιστά τήν προσοχήν είς άπάσας τας γυναικείας άδελφότητας διά τήν έπακριβή τήρησιν των άσκητικών διατάξεων του Μεγάλου Βασιλείου και είδικώτερον:

Άπασαι αί Μονάζουσai νά έξομολογούνται είς τήν Καθηγούμενήν και ούχί άπ' ευθείας είς τόν Πνευματικόν της άδελφότητος. Ό Πνευματικός θά διαβάζη άπ' Έκκλησίας τήν συγχωρητικήν ευχήν. Έάν ή Γερόντισσα κρίνη ότι είς κάποιαν σοβαράν περίπτωσιν μία Μοναχή είναι άναγκαϊον νά έξομολογηθί είς τόν Πνευματικόν, τουτο νά γίνεται πάντοτε παρουσία της Γεροντίσσης. Ό Πνευματικός δέν πρέπει νά συνδιαλέγεται ίδιαίτέρως μετ' ούδεμιās μοναχής (βλέπε σχετικά κείμενα εκ των άσκητικών διατάξεων του Μεγάλου Βασιλείου).

Έξυπακούεται ότι ό Πνευματικός της Μονής επιλέγεται από τήν Γερόντισσαν, δύναται νά είναι άκόμη και έγγαμος Πρεσβύτερος και άναλαμβάνει τό έργον τουτο τη άδεία του επιχωρίου Έπισκόπου, κατά τας πατερικάς έντολάς.

Η Έερά Σύνοδος
Ό Άρχιεπίσκοπος
† Ό Άθηνών ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τά Μέλη

† Ό Άττικής και Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ
† Ό Θεσσαλονίκης και Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ό Άχαΐας και πάσης Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† Ό Χίου, Ψαρών και Οίνουσών ΣΤΕΦΑΝΟΣ
† Ό Ευρίπου και Ευβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
† Ό Άμερικής ΠΑΥΛΟΣ

† Ό Πειραιώς και Σαλαμίνας ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ό Άττικής και Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ό Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ό Μαραθώνος ΦΩΤΙΟΣ
† Ό Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

Παιδικές Κατασκηνώσεις

τίς πρώτες βοήθειες σέ περίπτωση ανάγκης, ή πώς κατασκευάζονται τά πρόσφορα), έκδρομές έκκλησιασμός καί φυσικά ή έπιβεβλημένη έπαρση καί ύποστολή τής σημαίας κάθε πρωί καί βράδυ (βλ. φωτογραφία επάνω).

Έφέτος τήν διεύθυνση καί τών δύο κατασκηνωτικών περιόδων (άρρένων καί θηλέων) είχε ο Αιδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Άθανάσιος Άθανασιάδης καί τήν άρχηγία ο Σταμάτιος Κουμάνης. Στην φωτογραφία παραπλεύρως ο Θεοφιλέστατος Έπίσκοπος Μαραθώνος, κατά τήν διάρκεια τής επίσκεψέως του στον χώρο τών κατασκηνώσεων, μαζί μέ μικρούς κατασκηνωτές μπροστά από τήν σκηνή τους.

Μέσα στό καταπράσινο δάσος, στην περιοχή Πετροκέρασα του Νομού Θεσσαλονίκης φιλοξενήθηκαν έφέτος οί παιδικές κατασκηνώσεις τής Έκκλησίας μας, οί όποιες οργανώνονται έπιτυχώς κατά τά τελευταία έτη μέ τήν μέριμνα τής Ίερās Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καί Δημητριάδος.

Στίς κατασκηνώσεις αυτές τά παιδιά (πού δέν προέρχονται μόνο από την Βόρειο Έλλάδα) ζοϋν σέ ένα υγιεινό περιβάλλον, άθλοϋνται, κάνουν γνωριμίες μέ άλλα παιδιά από άλλες ένορίες τής Έκκλησίας μας, καί ταυτοχρόνως μαθαίνουν πολλά ψυχωφελή καί χρήσιμα πράγματα. Στο ήμερήσιο πρόγραμμα συμπεριλαμβάνονται: ομαδική προσευχή από τό προσευχητάριο στίς καθορισμένες ώρες, παιχνίδια, άθλοπαιδιές, δημιουργική άπασχόληση, πνευματική διδασκαλία, πρακτικά μαθήματα (όπως λ.χ. πώς νά παρέχουν

Είναι έπιβεβλημένο, όλοι μας νά στηρίξουμε τόν θεσμό αυτό, ο οποίος σφυρηλατεί ισχυρούς δεσμούς φιλίας μεταξύ τών παιδιών τής Έκκλησίας μας καί παρέχει σ' αυτά τήν δυνατότητα νά βιώσουν στοιχειά τής πνευματικής έν Χριστώ ζωής.

Δογματική καί κανονική Ἀνάλυση τῆς ἐνώσεως τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας

Ὑπό Βλαδιμήρου Moss

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐἰδῶ ὑπάρχει μιά παραλλαγή σέ αὐτό τό ἐπιχείρημα: «Ὁ Σεργιανισμός ὑποτίθεται ὅτι εἶναι μιά παραβίαση τοῦ 30οῦ Ἀποστολικοῦ Κανόνα: “Ἐάν ἕνας ἐπίσκοπος, χρησιμοποιώντας κοσμικές ἐξουσίες, λαμβάνει διά μέσῳ αὐτῶν τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα στήν Ἐκκλησία: νά καθαιρεθεῖ καί νά ἀφορισθεῖ αὐτός καί ὅλοι ἐκεῖνοι ἔχουν κοινωνία μαζί του”. Ἐντούτοις, πολλοί Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἀπέκτησαν δύναμη κατ’ αὐτό τον τρόπο, συμπεριλαμβανομένων καί πάρα πολλῶν στήν πρό-ἐπαναστατική Ρωσική Ἐκκλησία. Ἐπομένως, ἦταν καί αὐτοί, Σεργιανιστές κατὰ τόν συλλογισμό σας. Ἀλλά δέν εἶναι, οὔτε αὐτοί, οὔτε ὁ Σέργιος».

Αὐτό τό ἐπιχείρημα ἀγνοεῖ τήν ἀπέραντη διαφορά μεταξύ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας πρὶν καί μετά ἀπό τήν ἐπανάσταση, καί μεταξύ τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ἡ καθεμία ἀπό αὐτές ἐργάσθηκε. Πρὶν ἀπό τήν ἐπανάσταση, οἱ ἀρχές ἦταν ὀρθόδοξες καί ἐνδιαφέρονταν πραγματικά γιά τήν ἄνθηση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐνῶ ὑπῆρχαν καί μεμονωμένες περιπτώσεις στίς ὁποῖες οἱ ἀρχές ἐπέβαλαν στήν Ἐκκλησία τή θέλησή τους ἄδικα (παραδείγματος χάριν, στήν ἐκθρόνιση τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου Rostov), αὐτές ἦταν ἐξαιρέσεις, ὄχι ὁ κανόνας, καί γενικά δέν ἀπέτρεπαν τήν προώθηση τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθῶς πιστευόντων ἀνθρώπων γιά νά διοικήσουν τήν Ἐκκλησία.

Μετά ἀπό τήν ἐπανάσταση, ἐντούτοις, οἱ «ἀρχές» δέν ἦταν μόνο μή ὀρθόδοξες, ἀλλά ἀντορθόδοξες καί ἀφορισμένες ἀπό τήν Ἐκκλησία καί ἔκαναν τά πάντα γιά νά ἐπιβάλουν μέ τή δύναμή τους τούς πλέον ἀκατάλληλους

—δηλαδή φιλο-καθεστωτικούς— ὑποψηφίους γιά ἐπισκοποποίηση. Ἐάν, μέχρι τό 1927, οἱ Ἐπίσκοποι ἀντιστάθηκαν ἐπιτυχῶς σέ αὐτήν τήν πίεση, μετά τή δήλωση τοῦ Σεργίου (ἀκριβέστερα: ἀπό τή στιγμή πού ὁ Σέργιος διαμόρφωσε τήν πρώτη του Σύνοδο τόν Μάιο, τοῦ 1927) ἡ ἀντίσταση ἐξαφανίστηκε, καί ὁ δρόμος γιά τήν πλήρη κυριαρχία τῶν ἀντιχριστιανικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ἀνοικτός.

Ἐνας πολύ πιό ἐπιτυχῆς παραλληλισμός τοῦ Σεργιανισμοῦ, τόν ὁποῖο οἱ Σεργιανιστές ἐπιθυμοῦν νά παραδεχθοῦν, εἶναι τό παράδειγμα τῆς Καινοτόμου «Ζώσης Ἐκκλησίας» πού κατέλαβαν διά τῆς βίας τήν ἐξουσία στή Ρωσική Ἐκκλησία τό 1922 εἶχαν φιλο-καθεστωτικό (πρός τό κομμουνιστικό καθεστῶς) ὑπόβαθρο, καί ἀναθεματίστηκαν ἀπό τόν πατριάρχη Τύχωνα τό 1923. Τό 1937 ὁ Ἅγιος Κύριλλος, Μητροπολίτης τοῦ Καζάν μίλησε γιά «τὴν Καινοτόμο φύση τοῦ Σεργιανισμοῦ». Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Σέργιος, ὁ ὁποῖος μαζί μέ τόν δεύτερο σοβιετικό «πατριάρχη», Ἀλέξιο, ἦταν προηγουμένως Καινοτόμος (τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας»), καί ἐπομένως ἐνῶ εἶχε ἦδη ἀποσκίρτισε γιά πρώτη φορά ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀπεσκίρτησε καί γιά δεύτερη φορά, οὐσιαστικά πίπτοντας στήν ἴδια θανάσιμη ἁμαρτία.

Ἡ οὐσιαστική ταυτότητα τῶν Καινοτόμων τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» καί τοῦ Σεργιανισμοῦ ὑποδεικνύεται ἀπό γεγονός ὅτι, μετά ἀπό τήν συμφωνία τοῦ Σεργίου μέ τό Στάλιν τό 1943, σχεδόν τό σύνολο τῆς Καινοτόμου «Ζώσης Ἐκκλησίας» πού ἐντάσσεται, χωρίς μεταμέλεια, στήν Σεργιανιστική Ἐκκλησία προκειμένου νά συμπληρώσουν τά μεγάλα κενά στίς τάξεις τῶν κληρικῶν τῶν τελευταίων.

Κατά συνέπεια στίς 12 Ὀκτωβρίου 1943 ὁ

Καρρον, πράκτορας της KGB και προϊστάμενος του Σοβιετικού Συμβουλίου αρμοδίου για υποθέσεις της 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, έγραψε στον Στάλιν και τον Molotov: «Η κίνηση της Ζώσης 'Εκκλησίας μπορεί να διαδραμάτισε ωρύτερα έναν έποικοδομητικό ρόλο, αλλά τα τελευταία χρόνια έχει χάσει τη σημασία και τη βάση υποστήριξής της. Με βάση τα στοιχεία αυτά, και λαμβάνοντας υπόψη την πατριωτική στάση της Σερβιανικής 'Εκκλησίας, το Συμβούλιο αρμόδιο για υποθέσεις της Ρωσικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας έχει αποφασίσει να μην αποτρέψει τη διάλυση της Ζώσης 'Εκκλησίας και τη ένσωμάτωση του κλήρου και των κοινοτήτων αυτής στην Πατριαρχική Σερβιανική 'Εκκλησία». Στις 16 'Οκτωβρίου ο Καρρον απέστειλε μυστικές οδηγίες στις διάφορες περιοχές για να μην εμποδίσουν τη μεταπήδηση των καινοτόμων της «Ζώσης» στη «Σερβιανιστική 'Εκκλησία». Δεδομένου ότι ο Καρρον ήθελε οι καινοτόμοι να ένωθούν με την κρατική εκκλησία, οι κανόνες για την αποδοχή τους ήταν χαλαροί. Κατά συνέπεια τό 1944 ο Μητροπολίτης 'Αλέξιος (Simansky), ο μελλοντικός Πατριάρχης, έπιτίμησε ιδιαιτέρως τον 'Επίσκοπο 'Εμμανουήλ (Lemeshevsky) επειδή υπεχρέωνε τους «Σεβασμίους» Καινοτόμους πρωτοπρεσβυτέρους «να βάλουν μετάνοια», δηλ. να μετανοήσουν ενώπιον των πιστών, σύμφωνα με τους κανόνες του Πατριάρχου Τύχωνος.

Όπως ο Roslof γράφει: «Η χαλάρωση των κανόνων από τό Πατριαρχείο, άπεικόνισε τις ανάγκες και της 'Εκκλησίας και του Κράτους. Η Πατριαρχική Σύνοδος είχε πλήρη υποστήριξη από την Κυβέρνηση και άναμενόταν να προβληθεί ως μόνη κεντρική αρχή για την 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία. Έτσι είχε τη δυνατότητα να δείξει έλεος.

Συγχρόνως, τό Πατριαρχείο άντιμετώπιζε έλλειψη κλήρου για να επανδρώσει τις ένορίες που επαναλειτούργησαν και να διευθύνει τις 'Επισκοπές. Οί 'Επίσκοποι του Σερβίου άντιμετώπιζαν προβλήματα στην άνεύρεση ιερέων για τις εκκλησίες που δέν είχαν κλείσει. Αυτή

ή έλλειψη κληρικών έπαυζήθηκε από την ηλικία και τη πτωχή εκπαίδευση των υποψηφίων που ήταν διαθέσιμοι. Τό Πατριαρχείο είδε τους πλήρως έλεγχόμενους «έρυθρους» ιερείς ως τμήμα της λύσης στό πρόβλημα της πληρώσεως των κενών θέσεων».

Ένα άλλο έπιχείρημα που προβάλλεται προς υπεράσπιση των Σερβιανιστών είναι ότι αυτό ήταν ένα παροδικό φαινόμενο, εξαρτώμενο από την ύπαρξη της Σοβιετικής έξουσίας, ή όποία πέρασε στην ιστορία με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης τό 1991. Σάν να λέμε ότι μετά από τό θάνατο του Άννα και Καϊάφα, ή την καταστροφή των 'Ιερουσολύμων τό 70 μ.Χ., ή άμαρτία του 'Ιούδα έπαψε να είναι άμαρτία, και εκείνοι που πρόδωσαν τό Χριστό άπαλλά-

Ο Πατριάρχης Τύχων.

χθηκαν αυτόματα από κάθε ευθύνη! Άλλά ή άμαρτία είναι ένα πνευματικό φαινόμενο τό όποιο δέν άπαλείφεται από τις έξωτερικές πολιτικές αλλαγές, αλλά μπορεί να άπαλειφθεί μόνο με την μετάνοια. «Άλλά ό Πατριάρχης έχει μετανοήσει» δηλώνουν οι Σερβιανιστές - ή μάλλον, αυτό δέν λέγεται από τους Σερβιανιστές του Πατριαρχείου Μόσχας, οι όποιοι δέν βλέπουν τίποτα στον Σερβιανισμό για τό όποιο να χρειάζεται να να μετανοήσουν, αλλά λέγεται από εκείνους τους υπερασπιστές του Πατριαρχείου Μόσχας έντός των Ρώσων της Δια-

σποράς, που άπελπισμένα προσπαθούν να δικαιολογήσουν τους έαυτούς τους. Παραπέμπουν σε μία συνέντευξη που δόθηκε τον Σεπτέμβριο, του 1991 στό περιοδικό «30 Dias», στην όποία ό πατριάρχης δήλωσε: «Μία 'Εκκλησία που έχει εκατομμύρια πιστούς δέν μπορεί να εισέλθει στις κατακόμβες. Η 'Ιεραρχία της 'Εκκλησίας πήρε την άμαρτία επάνω της. Την άμαρτία της σιωπής και του ψεύδους για τό καλό των ανθρώπων, με σκοπό να μη μετατεθούν έντελώς από την πραγματική ζωή. Στην διαποίμανση των 'Επισκοπών και ως επικεφαλής των διαπραγματεύσεων για τό Πατριαρχείο της Μόσχας, έπίσης έπρεπε να παραχωρήσω ένα σημείο, προκειμένου να υπερασπιστώ ένα άλλο. Ζητώ συγχώρηση από τό

Θεό, ζητώ συγχώρηση, κατανόηση και τίς προσευχές όλων εκείνων που έβλαψα μέσω των παραχωρήσεων, της σιωπής, της αναγκαστικής παθητικότητας ή τίς εκφράσεις της νομιμοφροσύνης, που ή Ίεραρχία μπορεί να είχε επιδείξει κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου»*.

Αυτό είναι περισσότερο μία δικαιολογία αυτοδικαιώσεως, παρά έκφραση μετάνοιας. Είναι παρόμοια με την δήλωση του Μητροπολίτου Banat Νικολάου (Corneanu) του Ρουμανικού Πατριαρχείου, ο οποίος ομολόγησε ότι είχε συνεργαστεί με τίς Ρουμανικές μυστικές υπηρεσίες και είχε καθαιρέσει τόν ιερέα π. Calciu για άναληθείς πολιτικούς λόγους, ωστόσο δήλωσε ότι εάν δεν είχε κάνει τέτοιους συμβιβασμούς, θά είχε έξαναγκασθεί να έγκαταλείψει τη θέση του, «πού για τίς συνθηκές της εποχής δεν θά ήταν καλό για την Έκκλησία». Με άλλα λόγια, όπως ο Vladimir Kozyren γράφει: «Σημαίνει: άτίμασα την Έκκλησία και την Έπισκοπική μου ευθύνη, πρόδωσα εκείνους που έπρεπε να προστατεύσω, σκανδάλιστα τό ποίμνιο. Άλλά όλα αυτά έπρεπε να τά κάνω για τό άγαθό της Έκκλησίας!»

Σέ μία άλλη συνέντευξη τό 1997, ο πατριάρχης Άλέξιος, αναφερόμενος στην Έκκλησία την εποχή του Πατριάρχου Τύχωνος είπε: «Η Έκκλησία δεν θά μπορούσε, δεν είχε τό δικαίωμα, για να πάει στίς κατακόμβες. Παρέμεινε μαζί με τούς ανθρώπους και ήπιε μέχρι τό κατακάθι τό πικρό ποτήρι των βασάνων που της έλαχε». Ο Πατριάρχης Άλέξιος έδω ξεχασε να αναφέρει ότι ο Πατριάρχης Τύχωνας συγκεκριμένα έδωσε ευλογία στον Μιχαήλ Zhizhilenko, τόν μελλοντικό ιερομάρτυρα Μάξιμο Serpukhon, για να γίνει μυστικός Έπίσκοπος των κατακομβών, εάν ή πίεση του κράτους προς την Έκκλησία γινόταν πάρα πολύ μεγάλη. Όσον άφορā την δήλωσή του ότι οι Σεργιανιστές μοιράστηκαν τό ποτήρι των θλίψεων των ανθρώπων, αυτό πρέπει να θεωρηθεί ως συνειδητή ύποκρισία.

Είναι εύρέως γνωστό ότι οι Σοβιετικοί Ίεράρχες ζούσαν μία ζωή ιδιαίτερης πολυτέλειας, χωρίς να κουνήσουν ούτε τό δάχτυλό τους για τούς Χριστιανούς των κατακομβών και τούς άντικαθεστωτικούς που στέλνονταν στα βασανιστήρια

και τό θάνατο στίς φυλακές της KGB! Στην «ίωβηλαία» Σύνοδο του Αύγουστου του 2000, τό Πατριαρχείο Μόσχας έέκρινε ένα «ένα δημόσιο έγγραφο» τό όποιο, μεταξύ άλλων, άναγνώρισε ότι «ή Έκκλησία πρέπει να άρνηθεί να ύπακούσει στο κράτος, εάν οι άρχές άναγκάζουν τούς όρθόδοξους πιστούς να άρνηθούν τό Χριστό και την Έκκλησία του».

Αυτό οι ύποστηρικτές της ένώσεως άδραξαν άμέσως την ευκαιρία να τό παρουσιάσουν ως «άπόδειξη» ότι ο Σεργιανισμός είχε μετανοήσει. Έντούτοις, άκριβώς στην ίδια σελίδα γράφει: «Άλλά ακόμη και ή Έκκλησία που διώκεται καλείται να άντέξει στίς διώξεις ύπομονετικά, μη άρνούμενη νομιμοφροσύνη στο κράτος που την διώκει». Μπορούμε να συμπεράνουμε από αυτό ότι τό Πατριαρχείο Μόσχας θεωρεί άκόμα ότι ή νομιμοφροσύνη του στο σοβιετικό καθεστώς ήταν σωστή και ή άντίσταση που επέδειξε ή Έκκλησία των Κατακομβών έκανε λάθος. Στην πραγματικότητα, ο Σεργιανισμός υπό αυτήν τη μορφή ούτε άναφέρθηκε στο συγκεκριμένο έγγραφο, ούτε μετανόησε.

Αυτό είναι σύμφωνο με τό γεγονός ότι τό Πατριαρχείο Μόσχας δεν έχει παρουσιάσει ποτέ σε όλόκληρη την ιστορία του από τό 1943 και έντεϋθεν τίποτε άλλο, έκτός από μία άποφασιστικότητα να έξυπηρετεί ότιδήποτε έμφανίζεται να είναι ή ισχυρότερη δύναμη στο σύγχρονο κόσμο. Μέχρι την πτώση του κομμουνισμού, αυτό σήμαινε τούς κομμουνιστές. Με την πτώση του κομμουνισμού, τό Πατριαρχείο Μόσχας δεν ήταν άρχικά βέβαιο σε ποιόν θά έπρεπε να ύπακούει, αλλά βαθμιαία ύποδύθηκε τό χαρακτήρα της «λαϊκής» Έκκλησίας, που προσπαθεί να ίκανοποιήσει τίς διάφορες φάτριες έντός της (συμπεριλαμβανομένων των κατ' όνομα όρθόδοξων πολιτικών ήγετών) συντηρώντας μία έπιφανειακή ένότητα.

Έπ' αυτών οι πατέρες Βλαδίμηρος Savitsky, (Salomakh) και Νικόλαος Savchenko γράφουν: «Η πολιτική του “λαϊκισμού” που τό Πατριαρχείο Μόσχας ακολουθεί σήμερα, είναι μία νέα διαστρέβλωση του άληθινου Χριστιανισμού. Σήμερα αυτή ή πολιτική (και ή ιδεολογία που κρύβεται πίσω της) είναι συνέχεια και άνάπτυξη του Σεργιανισμού», είναι μία μεταμόρφωση της ίδιας άκριβώς ασθένειας. Σήμερα νομίζουμε ότι έμείς πρέπει να άσχοληθούμε για αυτό περισσότερο άπ' όλα. Άλλα προβλήματα,

* Σ.τ.Μ. Αυτή ή δήλωση μάς ύπενθυμίζει την ύποτιθέμενη «συγγνώμη» του Πάπα όταν έπισκέφθηκε την Άθήνα!

ὅπως ἡ αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Σεργιανισμοῦ μέ αὐστηρή ἔννοια, ἐνῶ ἀναμφισβήτητα εἶναι σημαντικά, ἔχουν δευτερεύουσα σπουδαιότητα σέ σύγκριση μέ τόν κύριο στόχο τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, πού ἐπιθυμεῖ νά εἶναι μιά Ἐκκλησία «ὅλων τῶν ἀνθρώπων».

Στήν πραγματικότητα, στούς «ἀνθρώπους» (ἐννοουμένων γενικά, ὥστε νά συμπεριλαμβάνονται ἄπιστοι καί οἱ «ἐκλεκτικοί») ὑπῆρχαν πάντα ἐκεῖνοι πού εἶναι ὑπέρ τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί ἐκεῖνοι πού ἀντιτίθενται. Ἐπομένως ἐμεῖς διαπιστώνουμε ὅτι τό Πατριαρχεῖο Μόσχας εἶναι ἕτοιμο συγχρόνως νά συμμετάσχει στήν ἀποκρουστική ἀμαρτία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί νά τόν ἀρνηθεῖ καί νά τόν καταδικάσει ἀκόμη. Εἶναι ἀκριβῶς τό ἴδιο μέ τόν «Σεργιανισμό», (νοουμένου ὡς ἐξάρτηση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τίς κοσμικές ἀρχές).

Συγχρόνως τό Πατριαρχεῖο Μόσχας στά λόγια διαβεβαιώνει γιά τήν ἀνεξαρτησία του (στό μέτρο πού ὑπάρχουν ἐκεῖνοι πού ὑποστηρίζουν αὐτήν τήν ἀνεξαρτησία) καί ὑπακούει σέ κάθε λέξη τῶν ἀρχῶν καί τίς ἀκολουθεῖ (ὄχι μόνο ἐπειδή αὐτές εἶναι κατάλληλες, ἀλλά καί ἐπειδή εἶναι ἀποδεκτές μέ αὐτό τόν τρόπο ἀπό τοὺς «ἀνθρώπους», καί οἱ ἀρχές «ἐκλέγονται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους»). Δηλαδή εἶναι ἀπαραίτητο νά καταδικαστεῖ ἡ πρακτική καί ἡ ἰδεολογία του μετασχηματισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας σέ μιά ἐκκλησία «ὅλων τῶν ἀνθρώπων».

Αὕτη ἡ ἀνάλυση ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ ἀπό τά γεγονότα ἀπό τότε πού ὁ πρῶην Συνταγματάρχης τῆς KGB, Πούτιν ἦρθε στήν ἐξουσία τόν Ἰανουάριο τοῦ 2000. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἔχει υἱοθετήσει ἕναν ἐνδοτικό ρόλο σέ σχέση μέ τή νεοσοβιετική ἐξουσία, πού δέν διαμαρτύρεται ἐνάντια στήν παλινὸρθωση τῆς κόκκινης σημαίας στίς ἑνοπλες δυνάμεις καί τήν ἔγκριση τῆς διατήρησης τῆς μουσικῆς τοῦ σοβιετικοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. Οὕτε ἀνακαλεῖ στήν τάξη τοὺς ἱερεῖς του πού ἐγκωμιάζουν τόν Στάλιν.

Στίς 9 Νοεμβρίου 2001, ὁ Πατριάρχης ἔβγαλε τή μάσκα τῆς μεταμέλειας, δηλώνοντας πρὸς ὑπεράσπιση τῆς Διακήρυξης τοῦ Σεργίου: «Αὐτό ἦταν ἕνα ἔξυπνο βῆμα, διά τοῦ ὁποίου προσπά-

θησε νά σώσει τήν Ἐκκλησία καί τόν Κλῆρο, δηλώνοντας ὅτι τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας θέλουν νά φανοῦν ὡς τιμῆμα τῆς μητέρας πατρίδας, πού θέλει νά μοιραστεῖ τίς χαρές καί τίς θλίψεις της, προσπάθησε νά δείξει σέ ἐκείνους πού κατεδίωκαν καί κατέστρεφαν τήν Ἐκκλησία, ὅτι ἐμεῖς, τά παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, θέλουμε νά εἴμαστε ἀφοσιωμένοι πολῖτες, ἔτσι ὥστε ἡ προσχώρηση τῶν ἀνθρώπων στήν Ἐκκλησία δέν θά τοὺς τοποθετοῦσε ἐκτός νόμου».

Αὐτό ἀκολούθησε μιά ἐπίσημη δικαιολόγηση τοῦ Σεργιανισμοῦ. Κατά συνέπεια στίς 18 Ἰουλίου 2002, ἡ Σύνοδος τῆς Μόσχας ἐπεκύρωσε ἕνα ἔγγραφο πού τιτλοφορήθηκε «Οἱ σχέσεις μεταξύ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί τῶν ἀρχῶν κατά τήν διάρκεια των δεκαετιῶν του '20 καί τοῦ '30», στό ὁποῖο δηλώνεται ὅτι: «Ὁ στόχος τῆς ὁμαλοποίησης τῶν σχέσεων μέ τήν ἐξουσία δέν μπορεῖ νά ἐρμηνεύεται ὡς προδοσία τῶν συμφερόντων τῆς Ἐκκλησίας. Υἱοθετήθηκε ἀπό τόν ἅγιο πατριάρχη Τύχωνα καί ἐκφράστηκε ἐπίσης στήν ἀποκαλούμενη “Ἐπιστολή των Ἐπίσκοπων του Solonki” τό 1926, δηλαδή ἕνα ἔτος πρὶν ἀπό τή δημοσίευση τῆς Ἐπιστολῆς του ἀντικαταστάτη τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πατριάρχου καί τῆς προσωρινῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου»**.

Ἡ οὐσία τῶν ἀλλαγῶν ὡς πρὸς τήν ἱεραρχία συνίστατο στό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία, πού εἶχε ἀρνηθεῖ νά ἀναγνωρίσει τή νομιμότητα τῆς νέας ἐξουσίας πού καθιερώθηκε μετά τήν ἐπανάσταση τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1917, πού ἀργότερα ἔγινε πιό ἰσχυρή, ὀφείλε νά τήν ἀναγνωρίσει ὡς κρατική ἐξουσία καί νά καθιερώσει διμερῆ σχέση μαζί της. Αὕτη ἡ θέση δέν εἶναι ἀξιοκατάκριτη ἱστορικά. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει βρεθεῖ περισσότερο ἀπό μία φορά σέ μιά κατάσταση στήν ὁποία ἀναγκάστηκε νά συνεργαστεῖ μέ μὴ-ὀρθόδοξους κυβερνήτες (παραδείγματος χάριν, στήν περίοδο τῆς Χρυσῆς Ὁρδῆς*** ἢ τῆ μουσουλμανικῆ ὀθωμανικῆ αὐτοκρατορία).

Ἐντούτοις, ὅπως ἔχουμε ἐπισημάνει, ἡ σο-

Ὁ Μητροπολίτης Σέργιος

** Σ.τ.Μ. ἐννοεῖ τό Σέργιο.

*** Σ.τ.Μ. Μογγολικῆς Κατοχῆς τῆς Ρωσίας.

βιετική εξουσία ήταν πολύ διαφορετική από τους Τατάρους ή τους Όθωμανούς και οι «διμερείς σχέσεις» μαζί της, σέ αντίθεση με εκείνες τίς εξουσίες, συμπεριέλαβαν την προδοσία της Όρθοδόξου Πίστewς και την πτώση στο ανάθεμα από την Έκκλησία. Έπιπλέον, εάν ή Έκκλησία αρχικά άρνήθηκε νά αναγνωρίσει τή σοβιετική εξουσία, αλλά έπειτα (τό 1927) άρχισε νά την αναγνωρίζει, προκύπτει ή έρώτηση: ποιά θέση ήταν ή σωστή;

Δέν μπορεί νά υπάρξει καμία άμφιβολία ότι ή θέση αυτή πού έπικυρώθηκε από τή Ρωσική Σύνοδο τοῦ 1917-18 ήταν ή σωστή, και ότι τό Σεργιανιστικό Πατριαρχείο τής Μόσχας, μέ τήν άρνηση εκείνης τής θέσης, πρόδωσε τήν αλήθεια - και συνεχίζει νά τήν προδίδει μέχρι σήμερα, μέσω τής σχέσης συμβίωσης μέ μιά κυβέρνηση πού δηλώνεται άνοιχτά ότι είναι ό κληρονόμος τοῦ Σοβιετικοῦ κράτους.

Μόλις στίς 24 Ίανουαρίου 2005 ό Μητροπολίτης Σμολένσκ Κύριλλος, έπικεφαλής τοῦ τμήματος έξωτερικῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, έπιβεβαίωσε ότι τό Πατριαρχείο Μόσχας δέν καταδικάζει τόν Σεργιανισμό: «Αναγνωρίζουμε ότι τό πρότυπο τῶν σχέσεων Έκκλησίας-Κράτους [στή σοβιετική περίοδο] δέν ανταποκρινόταν στήν παράδοση. Αλλά δέν καταδικάζουμε εκείνους πού πραγματοποίησαν αυτό τό πρότυπο, έπειδή δέν υπήρξε κανένας άλλος τρόπος προστασίας τής Έκκλησίας. Η Έκκλησία συμπεριφέρθηκε μέ τό μόνο τρόπο πού θά μπορούσε εκείνη τήν έποχή. Υπήρξε μιά άλλη πορεία στίς κατακόμβες, αλλά δέν θά μπορούσε νά υπάρξει καμία κατακόμβη μέσα τό σοβιετικό χῶρο...». Μέ άλλα λόγια: «Υπάρχει μιά εύρεία πορεία, ή πορεία τοῦ Σεργιανισμού και μιά στενή πορεία, ή πορεία τής Έκκλησίας κατακομβῶν. Έπιλέξαμε τήν εύρεία πορεία, και θά τήν επιλέξουμε πάλι. Δέν υπάρχει “χῶρος” γιά τήν άλλη πορεία εκτός από έμάς...».

II. Οἱ νεομάρτυρες

Τό πρόβλημα τῶν νεομαρτύρων θεωρεῖται άνύπαρκτο από πολλούς στήν παρούσα συζήτηση. Λέγουν: Τελικά, τό Πατριαρχείο Μόσχας δέν έχει ανακηρύξει Αγίους τούς νεομάρτυρες, ὅπως οἱ Ρῶσοι τής Διασποράς έχουν ήδη πράξει; Και εάν υπάρχουν μερικές διαφορές, τότε

ποιούς θεωροῦν ὡς μάρτυρες; Τί είναι αυτό πού δημιουργεῖ αυτό τό ζήτημα; Δέχονται (σχεδόν) ὅλους τούς μάρτυρές μας, συνεπῶς σκέφτονται τόν ἴδιο τρόπο. Έν πάση περιπτώσει, είναι αυτό ένα δογματικό ζήτημα;

Εἶναι κατ' άρχήν ένα κανονικό ζήτημα, αλλά άπτεται άμεσα και τῶν δογματικῶν θεμάτων. Ό Κ' κανόνας τής Συνόδου τής Γάγγρας δηλώνει: «Εάν κανείς, από αλαζονική διάθεση, καταδικάσει και άποστραφεῖ τή συνάθροιση πρὸς τιμή τῶν μαρτύρων, ή τήν εκπληρωθεῖσα εκεί λειτουργία, και τόν έορτασμό τους, ἄς είναι ανάθεμα». Γιά πολλά έτη τό Πατριαρχείο Μόσχας υπέπεσε σέ αυτό τό ανάθεμα, άγνόησε τήν απόφαση τής Συνόδου τοῦ 1917-18 γιά τόν έορτασμό τῶν αγίων νεομαρτύρων, άπορρίπτοντας και δυσφημώντας τους αίσχρά ὡς «πολιτικούς έγκληματίες» και άρνούμενο τήν ἴδια τήν ύπαρξη τοῦ διωγμοῦ τής Όρθοδοξίας στή Σοβιετική Ένωση. Τώρα, στήν «Ίωβηλαία» Σύνοδο τής Ίεραρχίας πού έλαβε χώρα τόν Αὔγουστο τοῦ 2000, προσπάθησε, νά φανεί, ότι άποκαθιστᾷ αυτό τό καταστρεπτικό λάθος. Μέχρι ποιοῦ σημείου τό έχει πετύχει;

Τά σημαντικότερα προβλήματα έδῶ από τήν πλευρά τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ήταν, άφ' ενός τό ζήτημα τῶν Βασιλομαρτύρων και άφ' έτέρου τῶν μαρτύρων τής Έκκλησίας τῶν Κατακομβῶν πού απέρριψε ό Μητροπολίτης Σέργιος. Οἱ μή βασιλομάρτυρες πού θανατώθηκαν πρίν τό σχίσμα μέ τήν Έκκλησία τῶν Κατακομβῶν, θά μπορούσαν «άκίνδυνα» νά άγιοποιηθοῦν. Κατά συνέπεια τό 1989, τό Πατριαρχείο Μόσχας ανακήρυξε Άγιο τόν Πατριάρχη Τύχωνα, και τό 1992 άγιοποίησε τρεῖς άκόμη μάρτυρες και συνέστησε έπιτροπή γιά νά έρευνήσει τό μαρτύριο τής Βασιλικῆς Οἰκογένειας, γιά τήν όποία ένα δημοσίευμα τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας έγραψε τό 1998: «Όχι λιγότερο από επικίνδυνη ὡς εκκλησιαστική παραποίηση εἶναι ή Έπιτροπή Άγιοποιήσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τής όποίας ήγείται ό Μητροπολίτης Ίουβενάλιος (Ροιάρκον), ή όποία έχει προτείνει μιά συμβιβαστική λύση γιά τήν άγιοποίηση τοῦ Τσάρου Νικολάου Alexandrovich: “Όντως ήταν ένοχος γιά τήν τραγωδία στο πεδίο τής Κοντίνκα, μαζί μέ τόν Ρασπούτιν, προσέβαλε τούς εργαζομένους, ή χώρα όπισθοδρόμισε. Γενικά ὡς κυβερνήτης ενός κράτους

ήταν έντελώς άχρηστος καί τό σημαντικότερο όλων, όδήγησε τή χώρα στην επανάσταση. 'Αλλά αυτός υπέφερε για τον Χριστό...". Μιά τέτοια παραποίηση θά συνεχίσει μόνο αυτό τό ρυπαρό ρεύμα δυσφήμισης πού οί μαχητές του Χριστού άρχισαν νά διαχέουν έξω ήδη πολύ πρίν τό 1917...».

Μετά από σχεδόν μία δεκαετία χρονοτριβών, τό Πατριαρχείο Μόσχας τελικά, υπό τήν πίεση του ποιμνίου του, άνεκήρυξε ως 'Αγίους τούς Νεομάρτυρες Βασιλείς καί πολλούς άλλους Μάρτυρες κατά τή διάρκεια του σοβιετικού ζυγού. 'Η άνακήρυξη των Νεομαρτύρων Βασιλέων, ήταν μία απόφαση συμβιβασμού, πού άπεικονίζει τίς πολύ διαφορετικές τάσεις άπέναντί τους έντός του Πατριαρχείου.

Οί Νεομάρτυρες Βασιλείς άπεκλήθηκαν «παθοφόροι» αντί «μάρτυρες», καί κατέστη σαφές ότι άνεκηρύχθησαν άγιοι, όχι για τον τρόπο ζωής τους, αλλά για τήν πραότητα μέ τήν όποία άντιμετώπισαν τον θάνατό τους. Αυτό επέτρεψε στους άντι-μοναρχικούς νά θεωρήσουν ότι ό Νικόλαος ήταν ακόμα «ό αίματηρός Νικόλαος» τής σοβιετικής μυθολογίας, καί ότι ήταν «ό πολίτης Ρομανώφ» περισσότερο, παρά «ό Τσάρος Νικόλαος» πού είχε δοξαστεί- τό άτομο, καί όχι ή μοναρχική έξουσία τήν όποία άντιπροσώπευε.

Αυτό τό σημείο θά γίνει σαφέστερο, εάν στραφούμε τώρα στην άνακήρυξη τής αγιότητας του Τσάρου από τήν 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία των Ρώσων τής Διασποράς, τό 1981, στό όποιο ό άθλος του Τσάρου συνδέεται στενά καί ρητά μέ τή θέση πού κατείχε στό χριστιανικό κράτος: «... 'Η έγκληματική δολοφονία τής Αύτοκρατορικής Οίκογένειας ήταν όχι μόνο μία πράξη τής κακοβουλίας καί τής ανάλγηθειας, όχι μόνο μία πράξη πολιτικών άντίποινων πού κατευθύνθηκε κατά των έχθρών, αλλά κυρίως ήταν άκριβώς μία πράξη πνευματικής έκμηδένισης τής Ρωσικής 'Ορθοδοξίας (...) 'Ο τελευταίος Τσάρος δολοφονήθηκε μαζί μέ τήν οίκογένειά του άκριβώς έπειδή ήταν έστεμμένος κυβερνήτης, ό ύποστηρικτής τής θαυμασίας έννοιας του όρθόδοξου κράτους. Δολοφονήθηκε άπλά έπειδή ήταν ένας άφοσιωμένος όρθόδοξος Τσάρος. Δολοφονήθηκε για τήν όρθοδοξία του».

Καί συνεχίζει: «'Ο Τσάρος-Μάρτυρας καί ή οίκογένειά του επίσης, υπέφερε για τή χρι-

στιανική ευσέβεια. 'Αντιτάχθηκε στην άνηθικότητα καί τήν άθεΐα των κομμουνιστών, καί στά δυό μέ τήν έξουσία καί τήν δύναμη τής θέσης του - μέ τήν έξουσία έπειδή ήταν βαθεία πιστός 'Ορθόδοξος Χριστιανός. Μέ τήν δύναμη τής θέσης του, έπειδή ήταν ένας άφοσιωμένος 'Ορθόδοξος Μονάρχης. Γι' αυτό σκοτώθηκε. Δέν ήταν άναγκαίο νά τον ρωτήσει κανείς ότι-δήποτε σχετικά μέ τήν πίστη, έπειδή έδωσε τή μαρτυρία του ένώπιον των βασανιστών του μέ τήν σταθερότητά του στίς χριστιανικές άρχές κατά τή διάρκεια όλόκληρης τής ζωής καί των έργων του καί ειδικά από τή βαθιά χριστιανική άντοχή στά άνήθικα βασανιστήρια τής φυλάκισής του. 'Ηταν ένας άφοσιωμένος υπερασπιστής καί προστάτης τής Χριστιανικής πίστεως, πού άπέτρεπε τούς μισούντες τον Θεό από τό νά ξεκινήσουν έναν κακοήγη διωγμό κατά των όπαδών του Χριστού καί όλόκληρης τής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας. Γι' αυτό τό λόγο απομακρύνθηκε καί σκοτώθηκε...»

«Εΐναι επίσης γνωστό... ότι πρίν από τήν επανάσταση προτάθηκε στον Τσάρο νά άνακαλέσει τίς έντονες έπικρίσεις του κατά των άντιχρίστων μυστικών εταιριών, καί άπειλήθηκε ότι άν άρνιόταν θά έχανε τό θρόνο καί τή ζωή του. 'Ο άρχοντας άρνήθηκε σταθερά αυτήν τήν πρόταση. 'Επομένως του στέρησαν τον θρόνο του καί τον σκότωσαν. Κατά συνέπεια, υπέφερε άκριβώς για τήν πίστη».

'Ο πρωτοπρεσβύτερος Μιχαήλ Ardov έχει έξετάσει ένα άλλο τμήμα τής έκθεσης του Μητροπολίτου 'Ιουβενάλιου: «Στήν προσέγγισή της σέ αυτό τό θέμα, ή 'Επιτροπή έχει άγωνιστεί νά επιτύχει ή άνακήρυξη των Βασιλικών Μαρτύρων νά είναι άπαλλαγμένη από πολιτικό καί κάθε άλλο καιροσκοπισμό. Σχετικά μέ αυτό είναι άπαραίτητο νά τονιστεί ότι ή άνακήρυξη τής αγιότητας του μονάρχη δέν μπορεί σέ καμία περίπτωση νά συνδεθεί μέ τήν μοναρχική ιδεολογία, καί έπιπλέον, δέν σημαίνει τήν "άγιοποίηση του μοναρχικού πολιτεύματος", σέ σχέση μέ τήν όποία οί τοποθετήσεις των άνθρώπων μπορούν, βεβαίως, νά διαφέρουν...»

Οί άφελείς ύποστηρικτές του Πατριαρχείου Μόσχας δέν είναι σέ καμία περίπτωση ίκανοί νά καταλάβουν γιατί ή άναμενόμενη από καιρό άγιοποίηση τής μεγαλειότητάς του πραγματοποιήθηκε μέ έναν τόσο άκατανόητο τρόπο.

Μπορώ νά προτείνω σέ εκείνους πού εἶναι μεπερδεμένοι μιά πολύ ἱκανοποιητική ἐξήγηση. Τό 1993, ὁ προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας Νικολαν Ρyzhakh, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀλέξανδρος Shargunov, τοποθέτησε μιά μεγάλη εἰκόνα τοῦ μάρτυρα Τσάρου μέσα στήν ἐκκλησία του. Δύο ἡμέρες ἀργότερα τοῦ τηλεφώνησαν ἀπό τό Πατριαρχεῖο καί τοῦ ζήτησαν νά τήν ἀπομακρύνει, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἔπρεπε νά πάει στήν ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου γιά νά ξεκαθαρίσει τό ζήτημα. Ἐκεῖ ὁ γραμματέας τοῦ ἀποκαλούμενου πατριάρχη, ὁ ἀποκαλούμενος Ἐπίσκοπος Ἀρσένιος, εἶχε μιά συζήτηση μέ τόν Shargunov.

Σέ μιά ἔκρηξη εὐλικρίνειας ὁ Ἀρσένιος δήλωσε: «Ἐμεῖς ὅλοι, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Πατριάρχη, σεβόμαστε τόν Τσάρο Νικόλαο ὡς Ἅγιο. Ἀλλά δέν μποροῦμε νά τόν ἀνακηρύξουμε Ἅγιο, διότι οἱ κομμουνιστές καί οἱ δημοκρατικοί ἀπό κοινού θά ἐξεγερθοῦν ἐναντίον μας...».

Αὐτή ἡ φράση ἐξηγεῖ ὅλα τά ἀκόλουθα γεγονότα. Φοβούμενοι τούς κομμουνιστές καί τούς δημοκρατικούς, οἱ «Σεργιανιστές» ἀπέφευγαν γιά χρόνια τό θέμα τῆς ἀγιοποίησης τῶν Βασιλομαρτύρων. Καί ἡ ἀγιοποίηση συνέβη μόνο τώρα, τό 2000, μετά ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Προέδρου Πούτιν - ὅταν οἱ πιθανότητες τῶν κομμουνιστῶν νά ἐπιστρέφουν στήν ἐξουσία εἶναι μηδενικές - εἶναι τελικά πιθανό νά ἔπαυσε νά τούς φοβίζει.

Ἀλλά ὁ φόβος τοῦ Πατριαρχείου γιά τούς «δημοκρατικούς» παραμένει, καί ἴσως ἔχει γίνει ἰσχυρότερος. Γι' αὐτό, στίς «Πράξεις τῆς Ἰωβηλαίας Συνόδου» μιλοῦν γιά τό ἔγκλημα πού πραγματοποιήθηκε στήν Αἰκατερινούπολη τό 1918, ἀλλά δέν ὑπάρχει οὔτε μιά λέξη γι' αὐτό πού πραγματοποιήθηκε τό Μάρτιο τοῦ 1917. Γνωρίζουμε ὅμως ὅτι ὁ Μάρτυρας Τσάρος ἀναγκάστηκε νά παραιτηθεῖ ἀπό τό θρόνο, ὅχι ἀπό τούς Μπολσεβίκους, ὅχι ἀπό τόν Λένιν καί

τόν Sverdlov, ἀλλά ἀπό τούς προδότες στρατηγούς Alexeyev καί Rutsky, ἀπό τούς συνωμότες κοινοβουλευτικούς Rodzyanko καί Guchkon δηλαδή ἀπό τούς δημοκρατικούς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Καί ἀπό φόβο γιά τούς πολιτικούς ἀπογόνους τους, στήν «Ἰωβηλαία Σύνοδο», δέν εἰπώθηκε οὔτε μιά λέξη γιά τήν «Ἐπανάσταση τοῦ Φεβρουαρίου»...

Στήν ἔκθεσή του, ὁ «Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς γιά τήν ἀνακήρυξη τῶν Ἁγίων», ὁ ἀποκαλούμενος Μητροπολίτης Ἰουβενάλιος εἶπε: «Ἐμεῖς ἔχουμε ἐπίσης προσπαθήσει νά λάβουμε ὑπόψη τό γεγονός τῆς ἀγιοποίησης

Ἡ ἐκτελεσθεῖσα ὑπό τῶν Μπολσεβίκων τσαρική οἰκογένεια.

τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας ἀπό τή Ρωσική Ἐκκλησία στό ἐξωτερικό τό 1981, ἡ ὁποία εἶχε μέτρια ἀπήχηση στόν μέσο ὄρο τῶ Ρώσων Ἀποδήμων, μερικοί ἀντιπρόσωποι τῆς δέν εἶδαν ἐπαρκῆ ἐρίσματα γιά αὐτό, ἐκείνη τήν περίοδο, ἀκόμα καί στήν ἴδια τήν Ρωσία»...

Πάλι μιά παύση. Στήν πραγματικότητα στό ἴδιο τό Πατριαρχεῖο ἡ ἀγιοποίηση τῶν Βασιλικῶν μαρτύρων καί ὁλόκληρο τό πλῆθος τῶν Ρώσων Νεομαρτύρων καί ὁμολογητῶν προκάλεσε μιά ἀντίδραση πού ἦταν ἀπολύτως σαφής: Κατεδίκασαν ἀποφασιστικά τήν πράξη τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Δια-

σποράς και δήλωσαν ότι είναι σαφώς μία πολιτική πράξη....

“Όσον αφορά τους άλλους μάρτυρες, ο Σέργιος Καναεν γράφει: «Στήν έκθεση του προέδρου της Συνοδικής Επιτροπής για την ανακήρυξη των Αγίων, Μητροπολίτου Ίουβενάλιου (Ροιάρκον), τό κριτήριο της αγιότητας πού υιοθετείται... για τους Όρθοδόξους Χριστιανούς πού είχαν υποφέρει κατά τή διάρκεια των άγριων διώξεων ήταν σαφώς δεδηλωμένο στήν ύπακοή «στή νόμιμη ήγεσία της Έκκλησίας», πού ήταν ο Μητροπολίτης Σέργιος και ή Ίεραρχία του. Μέ μία τέτοια προσέγγιση, ή αγιότητα των «Σεργιανιστών μαρτύρων», ήταν αναμφισβήτητη. Οί λοιποί άγιοποιούνταν ή όχι, ανάλογα μέ τό βαθμό στον όποιο «ήταν χωρισμένοι από τή νόμιμη ήγεσία της Έκκλησίας».

Σχετικά μέ εκείνους πού δέν συμφωνούσαν μέ τήν πολιτική του Μητροπολίτου Σεργίου, γίνεται λόγος στήν έν λόγω έκθεση ως έξης: «Στίς ενέργειες των «εκ δεξιών» αντιδρώντων, οί όποιοι αποκαλούνται συχνά «άκοινωνητοι», δέν μπορεί κάποιος νά βρεί κατοπροαίρετα, αποκλειστικά προσωπικά κίνητρα. Οί ενέργειές τους ρυθμίστηκαν από τό τί κατανοούσαν εκείνοι ότι ήταν τό καλό της Έκκλησίας». Κατά τήν άποψη μου, αυτό δέν είναι τίποτα άλλο παρά βλασφημία κατά των Νεομαρτύρων και μία ευθεία άπολογία υπέρ του Σεργιανισμού. Μέ μία τέτοια προσέγγιση ο συνειδητός Σεργιανιστής Μητροπολίτης Σεραφίμ (Chichagov), παραδείγματος χάριν, γίνεται «Άγιος», ένω ο ιδεολογικός αντίπαλός του, Μητροπολίτης Πετροπόλεως Ίωσήφ, πού ανακηρύχθηκε άγιος από τήν Έκκλησία μας, δέν είναι Άγιος. Για μάς ένα άλλο γεγονός είναι επίσης σημαντικό, ότι ο Μητροπολίτης Σεραφείμ διορίστηκε από τον Σέργιο (Stragorodsky) στή θέση του Μητροπολίτου Ίωσήφ, ο όποιος «τέθηκε σε άργία» από αυτόν.

Άλλοι μάρτυρες των κατακομβών «ανακηρύχθηκαν» από τό Πατριαρχείο Μόσχας επειδή ή αγιότητά τους ήταν αδύνατο νά κρυφτεί. Κατά συνέπεια τά λείψανα του Άρχιεπισκόπου Βίκτωρος Vyatka βρέθηκαν άφθαρτα και τώρα βρίσκονται σε έναν πατριαρχικό καθεδρικό ναό - άν και αυτός ήταν άκριβώς ο πρώτος επίσκοπος πού επίσημα διέκοψε τήν εκκλησιαστική επικοινωνία μέ τον Σέργιο και αποκάλεσε αυτόν και τήν εκκλησιαστική του όργάνωση

άνευ χάριτος και τήν προδοσία του «χειρότερη από αίρεση»! Τό ίδιο άκριβώς ισχύει για τον Γέροντα Θεοδόσιο Minvody της Έκκλησίας των κατακομβών, ο όποιος δέν πάτησε ποτέ τό πόδι του σε εκκλησία του Πατριαρχείου Μόσχας, αλλά και εκείνου ή αγιότητα δέν μπορεί νά κρυφτεί. Η φήμη, πάλι, του Μητροπολίτη Καζάν Κυρίλλου ήταν πάρα πολύ μεγάλη για νά άγνοηθεί, παρά τό γεγονός ότι μέχρι τό τέλος της ζωής του ή θέση του δέν διέφερε σε καμία περίπτωση από αυτή του Αγίου Βίκτωρος ή του Αγίου Ίωσήφ.

Μερικοί, βλέποντας τήν άγιοποίηση των μαρτύρων των κατακομβών από τους αντιπάλους τους, θυμήθηκαν τά λόγια του Κυρίου: «Ουαί υμίν, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, ότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών και κοσμεείτε τά μνημεία των δικαίων, και λέγετε: εϊ ήμεν έν ταίς ημέραις των πατέρων ήμών, ούκ άν ήμεν κοινωνοί αυτών έν τω αίματι των προφητών. Όστε μαρτυρείτε έαυτοίς ότι υιοί έστε των φονευσάντων τους προφήτας. Και υμείς πληρώσατε τό μέτρον των πατέρων υμών» (Ματθ. ΚΓ΄, 29-32).

Αυτή ή βλάσφημη άγιοποίηση και άληθινών και ψεύτικων μαρτύρων, και μέ αυτόν τον τρόπο ο υποβιβασμός του άθλου των άληθινών μαρτύρων, είχε προβλεφθεί από τον ιερέα της Έκκλησίας των Ρώσων της Διασποράς π. Όλεγκ Οreshkin: «Νομίζω ότι μερικοί από εκείνους πού άγιοποιούνται θά προέρχονται από τους Σεργιανιστές ώστε νά έξαπατηθούν οί πιστοί. “Κοιτάξτε”, θά πουν, “αυτός είναι ένας άγιος, ένας μάρτυρας, στή Βασιλεία των Ουρανών, και αναγνώρισε τή δήλωση του Μητροπολίτου Σεργίου, συνεπώς έσείς πρέπει νά συμφιλιωθείτε μέ τον Σεργιανισμό και τους καρπούς του”. Αυτό θά γίνει όχι για νά δοξαστεί τό μαρτύριο για χάρη του Χριστού, αλλά προκειμένου νά επιβεβαιωθεί ή πολιτική του Σεργιανισμού».

Μνημόσυνον Ἀρχιερέως

Τὴν 28-7/10-8-2007 ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ὀκταετίας, ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Οἰνός, Ματθαίου Λαγγῇ, ἐπετελέσθη ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ τοῦ ἐπισκόπου καὶ ὑπὲρ τοῦ γέροντος ἡμῶν Βίκτωρος Ματθαίου, Προηγούμενου τῆς ἐν Κουβαρᾷ Ἀττικῆς, Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν εἰς τὸν χώρον τῆς ἐνταῦθα Ἱ.Μ. τῆς Μεταμορφώσεως, ἔδρασαν καὶ ἐδόξασαν ὑπερβαλλόντως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ οἱ δύο προαναφερόμενοι πατέρες. Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἀφιερώθησαν εἰς τὸν Κύριον καὶ μέ πολλὰς δυσκολίας, ἀντιξοότητας καὶ θυσίας κατώρθωσαν νὰ φέρουν, τοῦ Θεοῦ βοηθοῦντος, εἰς αἴσιον πέρας τὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον ἔργον τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ πανάγαθος Θεὸς εὐώδωσε τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον παρ' ὅτι καὶ οἱ δύο πατέρες καὶ γέροντες ἡμῶν ἦσαν ἀδύναμοι καὶ μέ κλονισμένην τὴν υἡγιάν των.

Ἡ ἐπιτυχημένη ἐπὶ σειρά ἐτῶν ἔκδοσις τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ ἀποτελεῖ σήμερα τὸ κλέος ὃχι μόνον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας, τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας τῶν Πατρῶν Παράδοσεων.

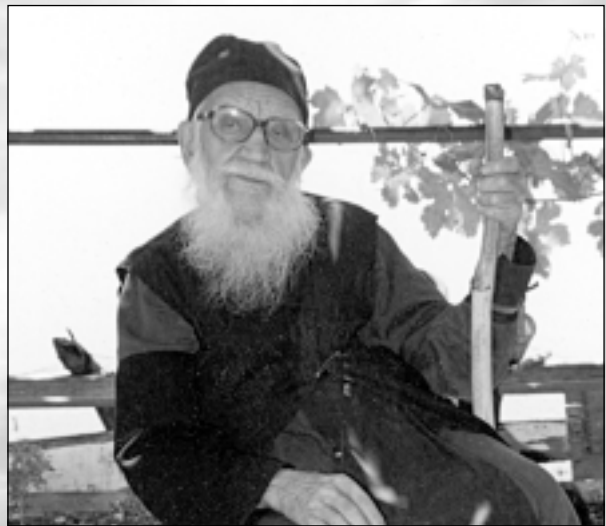
Ἀποτελεῖ μία σημαντικὴ ἐπίσης προσφορά διὰ τὰ γράμματα καὶ εἶναι ἓνα ἔργον τὸ ὁποῖον στηρίζει τοὺς Χριστιανούς ἐναντὶ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν, τῆς ἀθεΐας, τῶν αἱρέσεων καὶ τοῦ δεινοῦ Οἰκουμενισμοῦ δεικνύει σ' αὐτοὺς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀγιότητος.

Δοξάζομεν, τιμῶμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν ἅγιον ἐν Τριάδι Θεὸν καὶ τὸν ἱκετεύομεν νὰ κατατάξῃ τοὺς σεβαστοὺς ἡμῶν προκεκοιμημένους Πατέρας στὴν χώραν τῶν ζώντων, ἐκεῖ ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου Του.

Τῶν σεβαστῶν ἡμῶν Πατέρων Βίκτωρος μοναχοῦ καὶ Ματθαίου ἐπισκόπου εἴη αἰωνία ἡ μνήμη.

Ἡλίας Μπακόπουλος μοναχός

Ἐκδημία Ζηλωτοῦ Ἱερομονάχου

Ἐκοιμήθη τὸ Σάββατο 23/7-5/8 ὁ Γέρων τῆς Καλύβης Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ, πού βρίσκεται στή Σκήνη Ἀγίας Ἀννης στό Ἅγιον Ὅρος, Ἱερομόναχος Συμεών.

Ὁ Γέρων ἦτο ἐνενήντα ἐτῶν.

Ἐγεννήθη τὸ 1917 καὶ πῆγε στό Ἅγιον Ὅρος τὸ 1935 σέ ἡλικία 18 ἐτῶν, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς κοιμήσεώς του. Ὑπῆρξε τέκνον τῆς ὑπακοῆς, καὶ ἡ φιλοξενία του ἦτο Ἀβραμιαία.

Ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴ του.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1935-1971

Τὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἀποφασίζουν τὸ 1935 τρεῖς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἀναλαμβάνουν ἔκτοτε τὴν ἡγεσίαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ.. Προβαίνουν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ συστήνουν πλέον τὴν Ἱερά Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. μέ πρόεδρον τὸν Δημητριάδου Γερμανόν. Τό γεγονός τοῦτο δίδει νέαν δυναμική εἰς τοὺς Γ.Ο.Χ., οἱ ὅποιοι δέν ἀποτελοῦν μίαν Ὁρησκευτικήν Κοινότητα, ἀλλά τὴν συνέχειαν τῆς Μῆδος Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν ἑλλαδικὸν χῶρον.

Ἡ ἡγεσία τοῦ ἀγῶνος ἀναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι συνεργάζονται μέ τοὺς ἀγιορεῖτας πατέρας, τόσο τοὺς δρώντας εἰς τὸν ἑλλαδικὸν χῶρον, ὅσον καὶ τοὺς παρὰ μένοντας ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ζηλωτάς. Εἰς τὰ ζηλωτικά κελλία τοῦ Ἀγίου Ὄρους προσέφευγον κατὰ κύριον λόγον οἱ ἐπιθυμοῦντες τὸν μοναχικὸν βίον Γ.Ο.Χ. καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Γ.Ο.Χ. ἔκτοτε χειροτονοῦν τοὺς κληρικούς τῶν ζηλωτῶν ἀγιορεῖτων καὶ ὑφίσταται μία σχέσις ἀδελφικῆς συνεργασίας μέχρι σήμερον.

Ἀγιορεῖται Ἱερομόναχοι προήχθησαν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ὅπως ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος Καρπαθάκης (ὁ ὅποιος δυστυχῶς ἐδημιούργησε τὸ ματθαϊκὸν σχῆμα), ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος Παπῶς, ὁ Κυκλάδων Παρθένιος

Σκουρλῆς, ὁ Αἰγίνης Παΐσιος Φινοκαλιωτάκης, ὁ Ἀστορίας Πέτρος Ἀστυφίδης, ὁ Κυκλάδων Γαβριήλ Καλαμισάκης.

Ὁ Ἀγιορεῖτης Μοναχὸς Ἀντώνιος Μουστάκας ὑπῆρξε ἐν ἐκ τῶν βασικῶν στελεχῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος τῶν Γ.Ο.Χ., συνεργάτης τοῦ (ἀπὸ τὸ 1941 ἕως τὸ 1955) διαδόχου τοῦ Δημητριάδου Γερμανοῦ εἰς τὴν ἡγεσίαν τῶν Γ.Ο.Χ. πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ἀγιορεῖται Ἱερομόναχοι ἐνετάσσοντο κατὰ καιροὺς εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἱ. Κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. ὅπως οἱ: Χρυσάνθος Βρέτταρος, Μελέτιος Ἰωαννίδης, Ἀζαρίας Πατσιοῦδης, Λογγίνος Χατζηστεφάνου, Παντελεήμων Τσαλούπης, Ἐφραίμ Καραγιαννίδης, Γαβριήλ Σταματελλᾶτος, Χρυσόστομος Θεοδωρόπουλος, Ἰλαρίων Βασίλογλου, Γαβριήλ Λίβερης, Ἀνεμπόδιστος Μπότσης, Εὐμένιος Τσιμισίρης, Γεράσιμος Σκουρτανιώτης, Σεραφεῖμ Παπαδημητρίου, Ἰωάννης Μανιδάκης, Νικόδημος Πατρῆς, Γεράσιμος Ρογαλῆς, Ἀντώνιος Χαλκιᾶς, Βικέντιος Λαδᾶς, Εὐγένιος Κλαυδιανός, Ἀνθίμος Προεστός, ὁ Μοναχὸς Χρυσάνθος Σκουρτανιώτης καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἠγωνίζοντο τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἐντός καὶ ἐκτός Ἀγίου Ὄρους. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μνημονευταὶ ἀγιορεῖται, βλέποντες τὴν εὐλάβειαν τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τῶν ζηλωτῶν πατέρων, ἦταν φιλικῶς διακείμενοι πρὸς αὐτούς. Διευκόλυναν τὴν ἐγγραφὴν ζηλωτῶν εἰς τὰ Μοναχολόγια τῶν Μονῶν, παρὰ τὰς ἀντιθέτους ὁδηγίας ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως, καὶ πολλοὶ ἀγιορεῖται καὶ μοναὶ ἀνελάμβανον ὑπὸ τὴν προστασίαν των, καλύπτοντες ὑπὸ τὸ μετοχιακὸν των καθεστῶς, μονὰς καὶ ναοὺς τῶν Γ.Ο.Χ. προκειμένου

νά διαφύγουν τήν κατεδάφισιν ἢ τήν σφράγισιν. Ὁ Ἁγιορείτης Μοναχός Γόρδιος Καραγιάννης ἰδρύει τήν Μονήν τοῦ Ὑἱοῦ Ἐστίν εἰς Βαρυμπόμπην καί ὁ Ἰωάσαφ Μπέλλας τήν Μονήν Γεννήσεως Θεοτόκου εἰς Θρακομακεδόνas Ἀττικῆς. Ὁ τελευταῖος, ἄριστος τεχνίτης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχυροχρυσοχοΐας, ἐκόσμησε μέ τά ἀριστουργήματά του πολλούς ναούς καί μοναστήρια τῆς Πατρίδος μας.

Ὁ τυφλός Μοναχός Δοσίθεος Παρασκευαΐδης ἄριστος μουσικός ἱεροψάλτης εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐβελτίωσε τό σύστημα γραφῆς τῆς βυζαντινῆς γραφῆς διά τυφλούς. Καί αὐτός ἐξεκίνησε τά πρῶτα του βήματα ὡς Ζηλωτῆς Μοναχός εἰς τό Ὑγιον Ὅρος.

Σχεδόν ἅπαντες οἱ ἄνδρες μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. θεωροῦσαν καθῆκον των νά ἐπισκεφθοῦν -εἰ δυνατόν- κατ' ἔτος τά ζηλωτικά κελλία τοῦ Ἁγίου Ὁρους διά νά λάβουν πνευματικήν ἐνίσχυσιν.

Ζηλωταί πατέρες ὅπως ὁ περίφημος Ἀββακούμ ὁ Ἀνυπόδητος, ὁ Ἀχίλλειος Ἀγιαννανίτης, οἱ Μοναχοί, Χαράλαμπος καί Ἐφραίμ Ταμβάκηδες, Ματθαῖος Ράπτης οἱ Ἱερομόναχοι καθῶς καί ἄλλοι ἀγωνισταί τῆς ἀρετῆς «περί ὧν ἐπιλήψει ἡμᾶς ὁ χρόνος διηγουμένους» ἐδίδασκαν διά τοῦ λόγου καί -κυρίως- τοῦ παραδείγματός των τοὺς ἐπισκέπτας ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Οἱ πιστοί τῆς Ἐκκλησίας μας ἔμαθαν νά προσεύχονται διά τοῦ κομβοσχοινίου, νά τελοῦν οἰκογενειακάς ἀκολουθίας διά τοῦ προσευχηταρίου καί νά συχνάζουν εἰς ἀγρυπνίας καί ἄλλας ἐκκλησιαστικάς ἀκολουθίας, πράγματα ξένα διά τοὺς συνεχῶς ἀπομακρυνόμενους ἀπό τήν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν νεοημερολογίτας. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς μέγαν βλαβήν εἰς τήν θετικήν ἐπιρροήν τῶν ζηλωτῶν ἀγιορειτῶν πατέρων.

Ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Παρθένιος Σκουρλῆς (1890-1962)

Ὁ Μακαριστός Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Παρθένιος, κατὰ κόσμον Προκόπιος Σκουρλῆς, ἐγεννήθη εἰς τό Ὁρολόγιον Εὐβοίας τό 1890 ἀπό τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς Παναγιώτην καί Κωνσταντινιά. Εἰς ἡλικίαν 16 ἐτῶν μετανάστευσε εἰς Ἀμερικήν ὅπου ἠσθένησεν ἀπὸ σοβαράν ἀσθένειαν κινδυνεύσας εἰς θάνατον. Εὐθύς μετὰ τήν ἐκ θαύματος θεραπείαν καί ἀνάρρωσιν αὐτοῦ ἀπεφάσισε νά γίνῃ Μοναχός. Ἀφοῦ προσεκύνησεν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἠκολούθησε τήν ὑπόδειξιν διορατικοῦ Ἐρημίτου τινός ἐν Παλαιστίνῃ καί μετέβη εἰς Ὑγιον Ὅρος. Ἐγένετο ὑποτακτικός εἰς ἕναν αὐστηρόν Γέροντα, τόν παπᾶ-Νεόφυτο, εἰς τήν Νέαν Σκῆτην, ὅπου καί παρέμεινε ἐπὶ 17 ἔτη, λαβὼν τό Μοναχικόν Σχῆμα καί τήν Ἱερωσύνην. Μετὰ τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἑορτολογίου ὁ π. Παρθένιος διεφώνησε μετὰ τοῦ Γέροντός του Νεοφύτου, ὡς πρὸς τό θέμα τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ καινοτόμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καί ἠναγκάσθη νά ἀποχωρισθῇ τόν τόπον τῆς μετάνοίας του καί τόν Γέροντά του.

Κατὰ τὸ 1927 ἐξέρχεται ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὁμοῦ μετ' ἄλλων Ἱερομονάχων, διά νά ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ἀγωνιζομένους κατὰ τῆς ἐκφραγεύσεως τῆς Ὁρθοδοξίας Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Ἑλλάδος καί ἐγνώρισε πολλὰς διώξεις ὑπὸ τῶν καινοτόμων.

Ἐγένετο κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς Πάρνηθαν Ἀττικῆς, ἐνός ἐκ τῶν μεγαλυτέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἠξιώθη νά λάβῃ καί τό Ἀρχιερατικόν ἀξίωμα εἰς τά 11-5-1962, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του.

Τοῦ Μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Κυκλάδων Παρθενίου ἅς εἶναι ἡ μνήμη αἰωνία.

ΠΡΟΣΩΠΟΛΑΤΡΕΙΑ*

Η ΝΟΣΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

ὑπό τοῦ Ἐπισκόπου Μαραθῶνος Φωτίου

«Μὴ πεποιθήατε ἐπ' ἄρχοντας ἐπὶ υἱοῦς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἐστὶ σωτηρία»

(Ψαλμ. ΡΜΕ' 3)

Δέν πρέπει νά ἔχωμεν ἀπόλυτον πεποίθη-
σιν εἰς ἀνθρώπους, ὅ,τι ἀξίωμα κι ἂν
ἔχουν, διὰ τήν σωτηρίαν μας. Οἱ ἄνθρωποι
εἶναι τρεπτοί. Σήμερα ἅγιοι, αὐριοι ἀρνηταί·
σήμερα ἁμαρτωλοί, αὐριοι δίκαιοι. Ἀπόλυτον
πεποίθησιν νά ἔχωμεν μόνον πρός τόν Θεόν
καί εἰς αὐτόν νά στηρίζωμεν τās ἐλπίδας τῆς
σωτηρίας μας. «Μακάριος οὗ ὁ Θεός Ἰακώβ
βοηθός αὐτοῦ, ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐπὶ Κύριον τόν
Θεόν αὐτοῦ» (Ψαλμ. ΡΜΕ' 5). Οἱ ἄνθρωποι
προδίδουν καί αὐτός τόν ὅποιον σήμερα θαυ-
μάζομεν ὡς ἅγιον καί ἐνάρετον τόν βλέπομεν
δυστυχῶς ἀργότερον νά πίπτῃ, ἐνῶ ἄλλον
τόν ὅποιον πρότερον δέν εἶχομεν εἰς ὑπόληψιν
νά ἀποδεικνύεται ἀντάξιός τῶν περιστάσεων
καί σταθερός.

Ὁ Ἱερός ἀγών τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τῆς σήμερα ἔχει νά ἐπιδείξῃ πάμπολλα τοι-
αῦτα παραδείγματα. Ἐάν δέ ἀνιχνεύσωμεν
τά βαθύτερα ὅλων τῶν κατὰ καιρούς σχισμά-
των εἰς τούς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. θά ἀνακα-
λύψωμεν ὡς ἔνοχον τό μικρόβιον τῆς **προσω-
πολατρείας**. Τό μικρόβιον αὐτό συνυπάρχει
μεθ' ἡμῶν καί ὅταν συναντήσῃ εἰς ἡμᾶς
εὐνοϊκᾶς συνθῆκας προκαλεῖ τήν ἐκδήλωσιν
τῆς νόσου. Ὡς ἐξετάσωμεν, λοιπόν, τās νοσο-
γόνους συνθῆκας αὐτάς, διὰ νά φυλασσόμεθα
καί ἡμεῖς.

Κατ' ἀρχήν, διὰ τήν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου
ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία ἑνός πνευματικοῦ πα-
τρός, ὁ ὁποῖος νά ἔχῃ φήμην ἐναρέτου ἀνδρός

ἔστω καί κατ' ἐπίφασιν. Δέν ἔχει τόσην σημα-
σίαν ἡ οὐσία, ἀλλ' ἡ ἐξωτερική εἰκὼν. Ἀρκεῖ
νά μὴ ἔχῃ δώση ἀφορμᾶς διὰ δυσμενῆ σχόλια.

Ἐπειτα, ἀναγκαῖος παράγων εἶναι ἡ
ὑπαρξίς γύρω ἀπό τόν πνευματικόν αὐτόν
ἡγήτορα ἑνός στενοῦ κύκλου πνευματικῶν τέ-
κνων τὰ ὁποῖα νά τόν εὐλαβοῦνται καί νά τόν
ἐκτιμοῦν. Αὐτό εἶναι ὡς ἓνα σημεῖον κατα-
νοητόν.

Ἡ ἐκδήλωσις ὅμως τῆς νόσου γίνεται ὅταν
ἀκριβῶς τὰ πνευματικά τέκνα μεταβάλλονται
εἰς ὁπαδούς τοῦ προσώπου τοῦ ἡγήτορος.
Τοῦτο δέ γίνεται ὡς ἐξῆς: Ὁ ἡγήτωρ-πνευμα-
τικός πατήρ ἴσως νά ἔχῃ κάποιαν ἱκανότητα
διὰ τῆς ὁποίας νά προσελκύῃ. Ἡμπορεῖ νά
εἶναι ἀσκητικός, νά ἔχῃ θερμόν ζῆλον, νά
εἶναι ρήτωρ, ἡ ἐλεήμων, ἀλλά ἡμπορεῖ νά
εἶναι καί ἀπλῶς ἐπιτήδειος καί νά μηχανεύε-
ται διάφορα τεχνάσματα διὰ τῶν ὁποίων νά
ἐλκύῃ τόν θαυμασμόν τῶν πνευματικῶν του
τέκνων. Ἡμπορεῖ νά εἶναι πράγματι ἐνάρετος
κατ' ἀρχάς, ὅμως δύναται νά εἶναι κάλλιστα
ἐμπαθής ὑποκρύπτων ἐπιμελῶς τās ἐμπαθεῖς
του πλευράς καί ὑπερτονίζων κάποια θετικά
του στοιχεῖα.

Τότε, λοιπόν, τό μικρόβιον τῆς προσωπολα-
τρείας περιβάλλῃ κάποια πνευματικά τέκνα,
τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος. Ἀρχίζει ἡ κολα-
κεία. Ὅταν, τό στενόν περιβάλλον τοῦ Γέρο-
ντος ἀποτελεῖται ἀπό μοναχούς ἢ μοναχᾶς
καί ὁ Γέρον ἀφεθῇ εἰς τήν μέθην τῶν θυμια-

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἄρ. φ. 908, σελ. 14.

μάτων τῶν λιβανιζόντων αὐτόν, τότε, ἐξεδηλώθη ἡ νόσος.

Ἄν ὁ γέρων, ἀπορρίψη τὰς κολακείας καὶ διαλύσῃ τὸ νέφος τῶν θυμιαμάτων, κρατήσῃ δέ εἰς ἀπόστασιν ἀσφαλείας τοὺς κόλακας, ἐσώθῃ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γέρων δέν ἀντισταθῇ, ἀλλοίμονον! Δημιουργεῖται εἰς φαῦλος κύκλος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Γέρων ἐμπνέει τὴν προσωπολατρείαν εἰς τοὺς λάτρες του καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰσπράττει αὐτὴν ὡς θυμίαμα κολακείας ἐξ αὐτῶν. Τότε καὶ ἂν ἀκόμῃ ἦτο ἐνάρετος ὁ γέρων, ζαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ νέφους τῶν κολακειῶν τείνει νὰ πιστεύσῃ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἔχει ἰκανότητας, τὰς ὁποίας συνήθως δέν ἔχει. Πείθεται ὅτι εἶναι νέος Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, νέος Στουδίτης, νέος Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής, νέος στυλοβάτης τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ στενὸς κύκλος τῶν ὁπαδῶν (τά «χερουβεῖμ» καὶ «σεραφεῖμ» τοῦ Γέροντος!) ἀναλαμβάνει μετὰ ζήλου τὴν διαφήμισιν τῶν θαυμαστῶν ἰκανοτήτων τοῦ Γέροντος εἰς τοὺς ἐν εὐρυτέρῳ κύκλῳ εὐρισκομένους. Διότι κύκλῳ τοῦ Ἠγήτορος σχηματίζονται ὁμόκεντροι κύκλοι ὁπαδῶν, ὁ εὐρύτερος τῶν ὁποίων εἶναι ὁ κύκλος τῶν «νεοφωτίστων» εἰς τοὺς ὁποίους αἱ «ἀκτῖναι» τοῦ Γέροντος φθάνουν ἀρκοῦντος ὑπερτονισμέναι λόγῳ τῆς διελεύσεως των ἐκ τῶν «Χερουβεῖμ» «Σεραφεῖμ», «ἐξαπτερύγων» κ.λπ. τοῦ Γέροντος, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ Διδάσκαλος», «ὁ Ὅσιος Πατήρ», «ὁ Ἅγιος Πατέρας», «ὁ Πατερούλης μας» καὶ «ὁ Ἅγιος Γέροντας». Ὑπὲρ ἄνω τοῦ οὕτως ἀνακηρυχθέντος «ἀγίου» Γέροντος ὑπάρχει μόνον ὁ Θεός, παρ' οὗ λαμβάνει τὰς θεϊκὰς ἐμπνεύσεις. Οὐδεμία Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ὑπερέχει τοῦ «ὁσίου Γέροντος». Οὔτε Ἐπίσκοποι, οὔτε Σύνοδοι, «κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ» λαλήσῃ εἰς αὐτούς παρὰ τὰς διδασχὰς τοῦ λατρευομένου προσώπου τοῦ Γέροντος «ἀνάθεμα ἔστω», διὰ τοὺς ὁπαδούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ψυχολογία τοῦ ὄχλου.

Αἱ φωτογραφίαι τοῦ «Γέροντος» κατακαλύπτουν τοὺς τοίχους τῶν δωματίων τῶν ὁπαδῶν, ὅπως αἱ φωτογραφίαι τῶν τραγουδιστῶν καὶ τῶν ἀθλητῶν εἰς τὰ ὑπνοδωμάτια τῶν μοντέρνων νέων καὶ περισσοτέρας φωτογραφίας τοῦ «ὁσίου Γέροντός» των ἔχουν εἰς

τά κελλία των οἱ προσωπολάτραι, παρὰ εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ!

Δηλώνουν ἀνευθυριάστως, ὅτι ὅπου ἂν ὑπάγῃ ὁ «Γέρων» των θὰ τὸν ἀκολουθήσουν κἂν ὑπάγῃ καὶ εἰς τὴν Κόλασιν! Ὅτι δέ ἐκστομίσῃ ὁ θαυμαστός «Γέρων» θεωρεῖται δόγμα πίστεως. Ἐφευρίσκονται ἐτήσιοι ἑορτασμοὶ τοῦ «Γέροντος», ζωγραφίζονται εἰκόνας αὐτοῦ ἔτι ζῶντος καὶ μετὰ θάνατον τὰ ὅστ' αὐτοῦ περιφέρονται εἰς χρυσὰ κιβώτια ὡς ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης! Οἱ τάφοι των προσκυνοῦνται καὶ τὰ προσωπικά των ἀντικείμενα δίδονται ὡς ἔπαθλα. Οὐδεὶς γίνεται δεκτός εἰς τὰς τάξεις τῶν ὁπαδῶν ἐὰν μὴ πεσὼν προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα τὴν πλασματικὴν τὴν ὁποίαν ἔπλασαν οἱ ἴδιοι διὰ τὸν Γέροντά των.

Τὸ πλέον τραγικόν τῶν περιπτώσεων εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδίου τοῦ Γέροντος, τὸ ὁποῖον οἱ κόλακες τοῦ στενοῦ του κύκλου ἔπλασαν ὡσάν ἄλλον χρυσοῦν μόσχον εἰς προσκύνῃσιν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Αὐτοὶ δέ οἱ κόλακες ἔχουν μεγαλυτέραν εὐθύνην ἅπ' ὅτι ἴσως καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας, ὁ ὁποῖος ἐξωθήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς διαφόρους ἐκνόμους ἐνεργείας, ὅπως σχίσματα καὶ διαιρέσεις, συρθείς εἰς τὸ νὰ πιστέψῃ καὶ ὁ ἴδιος, ὅτι εἶναι ὁ σωτὴρ τῆς Ἐκκλησίας!

Χρειάζεται δέ σύντονος προσευχή καὶ συνεχὴς προσοχή, διὰ νὰ μὴ εὐρεθῇ κανεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν τῶν προσώπων καὶ τὸ κυριώτερον νὰ φοβούμεθα ὅλοι καὶ κυρίως οἱ κληρικοὶ μας τοὺς κόλακας. Εἶχον δέ ἀπόλυτον δίκαιον οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, οἱ ὁποῖοι «τοὺς κόλακας ὑπὲρ τοὺς κόρακας ἐφοβοῦντο, διότι οἱ μὲν σάρκας, οἱ δὲ ψυχὰς κατασπαράζουσιν».

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Η ιερά Έξέταση ξανακτυπά! Η επιτροπή του Βατικανού «διά τήν διδασκαλίαν τῆς πίστεως», ὅπως ἔχει μετωνομασθεῖ πλέον ἡ περίφημος «Ιερά Έξτάσις» ἀπεφάσισε νά κατακαύσῃ εἰς τήν πυρά τῆς ἀπορρίψεως τούς προτεστάντας καί νά ὑποβάλῃ εἰς ψυχολογικά βασανιστήρια τόν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον μέ τάς προσφάτους δηλώσεις αὐτῆς δι' ὑπογραφῆς τοῦ Πάπα Βενεδίκτου. Ὡς Καρδινάλιος, ὁ ἀρχηγός τῆς μετωνομασθείσης Ἱερᾶς Έξετάσεως. Καί ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἐγένετο Πάπας μέ τήν ἰδίαν εὐκολίαν ὅπως οἱ ἀρχηγοί τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν γίνονται σήμερον Πρόεδροι εἰς τάς Ὑπερδυνάμεις.

Ἐδημοσιεύθη, λοιπόν, εἰς τήν φραγκικὴν ἱστοσελίδα <http://www.comuscei.org/2007/07/10/the-one-true-church/> ὑπὸ τόν τίτλον «Ἡ μόνη ἀληθινή Ἐκκλησία» (τὴν 10-7-2007) ἐπὶ λέξει:

«Ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' ἐνέκρινε τήν δημοσίευσιν ἐνός ἐγγράφου τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τήν διδασκαλίαν τῆς πίστεως εἰς τό ὅποιον ἐπιβεβαιοῦται ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ Ἐκκλησία, ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι ἐκκλησίες εἶναι ἐλλειπεῖς καί ὅτι αἱ προεστεταντικαὶ “ἐκκλησίαι” αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τήν μεταρρύθμισιν δέν εἶναι καὶ “ἐκκλησίαι” συμφώνως τῇ Καθολικῇ διδασκαλίᾳ». Ἀκολουθεῖ τό πλήρες κείμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου, τό ὅποιον φέρει ἡμερομηνίαν 29-6-2007, ἑορτῇ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου κατὰ τό φραγκικόν ἑορτολόγιον. Ἡ αἰτιολογία τῆς «ἀτελείας τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν», κατὰ τούς συγχρόνους Ἱεροεξεταστάς, εἶναι τό ὅτι δέν ἀναγνωρίζουν τό πρωτεῖον τοῦ Πάπα!

Συγχαρητήρια εἰς τούς λατίνους! Πολύ ὀρθῶς διακηρύσσουν τήν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας. Μόνον ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἡ εἰδεχθῆς ὀργάνωσις τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλὰ ἡ Ὀρθόδοξος. Λέγουν αὐτά τά ὁποῖα θά ἔπρεπε νά ὁμολογοῦν οἱ «Ὀρθόδοξοι». Τό προαναφερθέν κείμενον τῆς Ἱερᾶς Έξετάσεως ἀποτελεῖ μαστίγωμα τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Βαρθολομαίου καί τῶν ὁμοίων του. Διό καί τό Φανάριον ἀντέδρασεν μετ' ἀμνηχανίας. Ἡ Μόσχα ἐπετέθη εἰς τό Βατικανόν μετὰ δριμύτητος. Ὁμοίως καί ὁ κ. Στυλιανός Χαρκιανάκης, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι «μετά τήν 20ετὴ ἐπίπονη προεδρία μου στὸν ἐπίσημο θεο-

λογικὸ διάλογο μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, παραιτήθηκα οἰκειοθελῶς, διὰ νά μὴ ἔχω πλέον σχέσιν μέ ἓνα τέτοιο “ἀνούσιο παίγνιο”» καί τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνακοίνωσις «περιέχει αἰχμές καί πρὸς τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὴ θέρμῃ μέ τήν ὁποῖα ἀντιμετώπησε τόν νέο πάπα, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Στυλιανός ἔκανε τίς κρίσεις του...» (Αὐστραλιανὴ ἐφημερὶς «Νέος Κόσμος», 19-7-2007).

Καλά, μόνον ὁ κ. Στυλιανός ἀντέδρασεν; Ἡ Ἱερά Κοινότης Ἀγίου Ὁρους τί κάνει; Εἶναι τόσο ἀπησχολημένη μέ τό ...θεάρεστον ἔργον τοῦ διωγμοῦ τῶν Ζηλωτῶν καί τήν ἀρπαγὴν τῶν μοναστηρίων τῶν γνησίων Ὀρθοδόξων, ὥστε δέν ἔχει χρόνον διὰ τοιαῦτα πράγματα.

✓ Ὅπως δημοσιεύει ἡ ἐφημερὶς «Καθημερινή» (28-7-2007): «Σύμφωνα μέ τίς θέσεις πού διατύπωσε τό Πατριαρχεῖο Μόσχας, μέσω τοῦ ρωσικοῦ πρακτορείου εἰδήσεων INTERΦΑΞ, “δηλώσεις τοῦ ἐλληνικοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ὅτι τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ κεφαλὴ ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων ἀπὸ τόν 6ο αἰῶνα καί παραμένει ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς 300 ἐκατομμυρίων πιστῶν δέν ἔχουν βάση”. Στὴ συνέχεια τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἀναγνωρίζει τήν ἱστορικὴ διαστάση τῶν τίτλων “Οἰκουμενικὸ” καί “Οἰκουμενικὸς” ἀμφισβητώντας οὐσιαστικά τήν ἔκτασιν τῆς δικαιοδοσίας καί τὰ δικαιώματα πού Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι ἀπέδωσαν στὸν ἐκάστοτε προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τό Πατριαρχεῖο Μόσχας ἐκφράζει τὴ λύπη του γιὰ τὸν περιορισμὸ τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν καί οὐδέποτε ἀμφέβαλε γιὰ τὸν ἱστορικὸ τίτλο τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου» ἢ γιὰ τὸν τίτλο «τρίτος καί δέκατος τῶν Ἀποστόλων καί Κριτὴς τῆς Οἰκουμένης» τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξάνδρειας. Ὅταν οἱ τίτλοι αὐτοὶ ἀπεδόθησαν ὡς «οἰκουμένη» ἐννοοῦνταν ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία» σημειώνει τό ρωσικὸ Πατριαρχεῖο καί προσθέτει: «Ἡ ἔννοια “παγκόσμια δικαιοδοσία” τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἢ τό νά ἀποδίδεται σέ αὐτό “ποίμνιο 300 εκατ.” δέν ἔχει βάση ἀλήθειας. Εἶναι μία ἀπὸ τίς 15 αὐτοκέφαλες τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί ἀπέχει ἀπὸ τό νά εἶναι ἡ πρώτη σέ πιστούς»».

“Αν καί τό Πατριαρχεῖον Μόσχας κάθε ἄλλο παρά βραβεῖον Ὁρθοδοξίας διεκδικεῖ καί τό κίνητρον διά τάς δηλώσεις αὐτάς δέν εἶναι ἡ ἀγάπη διά τήν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά ἡ διεκδικήσις τῆς ἰδικῆς του ὑπεροχῆς ἔναντι τοῦ Φαναρίου, πάντως εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν εἶναι ὀρθές. «Οἰκουμένη» ἦταν ἡ ὀνομασία τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καθὼς οἱ Ρωμαῖοι πίστευαν ὅτι εἶχον κυριαρχήσει εἰς σχεδόν ὅλον τόν κόσμον. Ἡ Νέα Ρώμη Κωνσταντινούπολις, ἦταν ἡ Πρωτεύουσα τοῦ Κράτους, δηλ. τῆς Ρωμαϊκῆς «Οἰκουμένης», ἐξ οὗ καί ὁ τίτλος «Οἰκουμενικός». Οὐδεὶς Ἐπίσκοπος δύναται νά διεκδικήσῃ παγκόσμιαν δικαιοδοσίαν. Αὕτη εἶναι, ἄλλωστε, μία ἀπό τά μεγαλυτέρας διαφοράς τῶν Ὁρθοδόξων ἀπό τούς Λατίνους. Δέν ἔχει Πάπαν ἡ Ὁρθοδοξία.

✓ Τό Πρωτοβάθμιον διά Πρεσβυτέρους Συνοδικόν Δικαστήριον ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκακίου καί μέ ἐπταμελῆ σύνθεσιν, διά τῶν ἀποφάσεων 6’/2007 καί 7’/2007 τῆς 6/19-7-2007 ἀντιστοίχως, εὐρέθη εἰς τήν δυσάρεστον θέσιν νά ἐπιβάλῃ τό ἐπιτίμιον τῆς καθαιρέσεως ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήματος εἰς τούς: α) Σταῦρον Κυριόπουλον τοῦ Κωνσταντίνου, πρῶην Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ἐκρίθη ἔνοχος ἀρνήσεως τῆς Ἱερωσύνης του, ἀποσχίσεως ἀπό τήν Ἐκκλησίαν καί προσχωρήσεώς του εἰς τόν νεοημερολογισμὸν καί β) Μάξιμον (κατὰ κόσμον Χρυσοβαλάντην) Σαραφεΐδην, πρῶην Ἱερομόναχον ὁ ὁποῖος ἐκρίθη ἔνοχος αὐτοαποσηματισμοῦ.

Τό Κατώτερον Συνοδικόν Δικαστήριον ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καί μέ τριμελῆ σύνθεσιν, ἔκαμε δεκτόν τό ἔκκλητον (ἔφεσιν) τοῦ Πρεσβυτέρου Νεκταρίου Μανωλάρου κατοικοῦ Ἀδελαΐδος Αὐστραλίας καί ἀπήλλαξεν αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν, λόγῳ ἀσαφοῦς διατυπώσεως αὐτῶν καί μὴ ἐπαρκοῦς στηρίξεώς των.

✓ Εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀμερικῆς προσεχώρησεν ὁ ἐκ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς προερχόμενος Πρεσβύτερος Μάρκος Gilstrap μετὰ τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, τῆς περιοχῆς Owasso τῆς πολιτείας Ὁκλαχόμα τῶν Η.Π.Α. Ἀπεναντίας, ὁ π. Μάρκος Μπούρατσεκ μετὰ τῆς Ἑνορίας Παναγία τοῦ Καζάν Νέας Ἱερσέης, ὑπαναχώρησεν ἐν τέλει, λόγῳ διχογνωμιῶν εἰς τό ποίμνιον αὐτοῦ, παραμείνας εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς.

✓ Εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. προσεχώρησεν ὁ πρεσβύτερος π. Γαβριήλ Βογιατζής, ἀφοῦ ἀπεκί-

ρυξε τήν κρατοῦσα Ἐκκλησίαν διά λόγους συνειδήσεως. Ὁ π. Γαβριήλ εἶναι ἕγγαμος καί πατέρας ἑνὸς τέκνου. Ἐγκατέλειψε τήν ἐνοριακὴν θέσιν καί τὸν μισθὸν αὐτοῦ ἀπὸ τήν Μητρόπολιν Σύμης καί ἐγκατεστάθη εἰς Πειραιᾶν. Ἐχειροθετήθη τήν 14/27-8-2007 ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Γερόντιο καὶ ἐδιορίσθη Ἐφημέριος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ.

✓ Ὁ προαναφερθεὶς Ἱερεὺς ἀπέστειλεν εἰς τόν νεοημερολογίτην Μητροπολίτην Σύμης κ. Χρυσόστομον τὴν ἀκόλουθον σύντομον, ἀλλὰ περιεκτικὴν ἐπιστολήν:

Πρός
τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Σύμης
κ. Χρυσόστομον.
Σύμη, 13/26-8-2007

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Σεβασμιώτατε,

Διά τῆς παρούσης μου σᾶς δηλώνω τήν παραίτησίν μου ἀπὸ τά ἐφημεριακά καθήκοντα καί ταυτοχρόνως τήν ἀποχώρησίν μου ἀπὸ τό δυναμικόν τῆς ὑμετέρας Μητροπόλεως διά λόγους συνειδήσεως.

Ἡ πρόσφατος ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν καί τά ἐκεῖ διαδραματισθέντα γεγονότα (καί μάλιστα ἡ διαμνημόνευσις τοῦ ὀνόματός του ἀπ’ ἐκκλησίας) ὑπῆρξε ἡ ἀφορμή διά τήν ἀφύπνησιν τῆς συνειδήσεώς μου καί τήν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας. Καί «ὁ Κύριος εἰσήκουσεν τῆς φωνῆς τῆς δεήσεώς μου» καί «ἐδίδαξέ με ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσωμαι». Ὡς ἐκ τούτου, ἀποκηρύττοντας τόν Οἰκουμενισμὸν καί τήν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, καθὼς καί πᾶσαν κακοδοξίαν καί αἵρεσιν, ἐντάσσομαι πλέον εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία διακρατεῖ τήν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καθαρὰν καί ἀμόλυντον καί ἀποτελεῖ τήν συνέχειαν τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τήν Ἑλλαδικὴν χώραν.

Μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ
Πρεσβύτερος Γαβριήλ Βογιατζής

✓ Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Σπυρίδων, ἐπικαλούμενος σοβαροῦς λόγους ὑγείας ὑπέβαλε δι’ ἐπιστολῆς του πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον, τήν παραίτησιν αὐτοῦ ἀπὸ τόν θρόνον. Ἡ Ἱερά Σύνοδος μὴ δυναμένη νά πράξῃ διαφοροτρόπως, ἀπεδέξατο αὐτήν καί ὥρισε Τοποτηρητὴν τῆς Μητροπόλεως τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον. Ὁ Σεβασμιώτατος παραμένει ὡς Σχολάζων Μητροπολίτης μέ τόν τίτλον τοῦ «πρῶην Αὐστραλίας».

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

➤ Μέ ιεροπρέπεια καί υποδειγματική συνταξία έόρτασε τήν Τρίτη 2/15 Μαΐου τήν έτήσια πανήγυρή του ό Καθεδρικός 'Ι. Ναός 'Αγ. 'Αθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Κατά παράκληση του Μακαριωτάτου 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών κ. Χρυσόστομου στόν Μ. 'Εσπερινό χοροστάτησε ό Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συνεπικουρούμενος υπό του Θεοφ. 'Επισκόπου Μαραθώνος κ. Φωτίου, ένώ κατά τήν κυριώνυμη ήμέρα τής θ. λειτουργίας προέστη ό Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος συμπαραστατούμενος υπό του Θεοφ. 'Επισκόπου Μαραθώνος κ. Φωτίου καί του ιεροϋ κλήρου.

➤ Λόγω τής αποδόσεως του Πάσχα μέ ξεχωριστή ιδιαιτερότητα έορτάσθηκε τήν Τετάρτη 3/16 Μαΐου ή μνήμη των 'Αγ. Τιμοθέου καί Μαύρας, στόν όμώνυμο 'Ι. Ναό Καρύστου. Στίς ιερές ακολουθίες πού τελέσθηκαν μέ τάξη καί λαμπρότητα έλαβαν μέρος οί πανοσιολογιώτατοι 'Αρχιμ. Νικόλαος Καφετζής καί Εϋθύμιος Μπαρδάκος, ως επίσης καί οί Πανοσιώτατοι 'Ιερομ. Πατάπιος 'Αργυρός καί Εϋθύμιος 'Αλιμπράντης.

➤ 'Η δυναμική παρουσία του χριστεπωνύμου πληρώματος συνέβαλε τό μέγιστον στόν λαμπρό έορτασμό του παλαιφάτου 'Ι. Ναού 'Αγ. Πατέρων Παιανίας πού τήν Κυριακή 7/20 Μαΐου έόρτασε τήν έτήσια πανήγυρή του. Παρουσία των Δημοτικών, Νομαρχιακών καί Βουλευτικών αρχών, ό Σεβ. πολίος Μητροπολίτης 'Αττικής καί Διαυλείας κ. 'Ακάκιος, συμπαραστατούμενος υπό του Σεβ. Μητροπολίτου 'Αττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, τήν παραμονή τής έορτής προέστη του Μ. 'Εσπερινού, ένώ τήν αγιώνυμη ήμέρα τής εϋχαριστιακής συνάξεως προέστη ό Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος.

➤ Τήν Δευτέρα 8/21 Μαΐου έόρτασε ή 'Ι. Μονή 'Αγ.

'Ιωάννου του Θεολόγου Θερμοπυλών. Στίς έόρτιες ιερές ακολουθίες πού τελέσθηκαν προεξάρχοντος του Πανοσιολογιώτατου 'Αρχιμ. Εϋθυμίου Μπαρδάκα έλαβαν μέρος καί οί Πανοσιώτατοι 'Ιερομ. Πατάπιος 'Αργυρός καί Πανάρετος Τσίχλας.

➤ 'Ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τό βράδυ τής Τετάρτης 10/23 Μαΐου προέστη 'Ιερās 'Αγρυπνίας πού τελέσθηκε πρός τιμή του 'Αγ. νεομάρτυρος 'Αργυρίου του έξ 'Επανωμής στήν 'Ι. Μονή 'Αγ. Μηνᾶ 'Ανθούσης. 'Η 'Ι. Μονή πλουτισμένη μέ τήν κάρα του 'Αγ. 'Αργυρίου τιμᾶ κατ' έτος τήν ιερά μνήμη του.

➤ Μεγαλοπρεπώς έορτάσθηκε σέ όλους τους 'Ι. Ναούς ή μεγάλη έορτή του 'Αγ. Πνεύματος. Σημείο αναφοράς του ιεροϋ αυτού έορτασμού υπήρξαν πλείστοι πανηγυρίζοντες 'Ι. Ναοί: Παναγίας Τριάδος 'Ασπροπύργου, Ροδοπόλεως, 'Ιλισίων, Λεβαδείας, Τρίγλιας, 'Υδραίας, Κολινδρού, Αιγάλεω καθώς καί αί 'Ι. Μοναί Ν. Πεντέλης, 'Υπαπαντής Κυρίου (Φλεβαριωτίσσης), Σαλαμίνας καί Μενδενίτσας.

Τήν Κυριακή τής Πεντηκοστής ό Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικής καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τής Θ. Λειτουργίας στόν έορτάζοντα 'Ι. Ναόν 'Αγ. Τριάδος 'Ασπροπύργου. Τήν παραμονή τής έορτής συμπαραστατούμενος υπό του Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιώς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου προέστη του Μ. 'Εσπερινού καί τής λιτανεύσεως τής ιερᾶς εικόνας πού υπήρξε έντυπωσιακή λόγω τής παρουσίας των Δημοτικών, Νομαρχιακών καί Βουλευτικών αρχών, αλλά καί τής συμμετοχής των κατοίκων τής περιοχής πού κατὰγονται από τόν μαρτυρικό Πόντο καί διατηρούν μέ ιερή εϋλάβεια τίς εκκλησιαστικές παραδόσεις.

'Η προσέλευσις καί ή συμμετοχή των φιλεόρτων χριστιανών στίς έόρτιες ιερές ακολουθίες αλλά καί ή τιμητική παρουσία των αρχών, συνέβαλε στήν λαμπρότητα τής πανηγύρεως του ιστορικού 'Ι. Ναού 'Αγ. Τριά-

δος Ροδοπόλεως. Τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερωντίου προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ κατά παράκλησίν του ἡ Θ. Λειτουργία τῆς κυριωνύμου ἡμέρας, ἐτελέσθη ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου.

➤ Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος προέστη τῶν ἐορτίων ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Ἱλισίων, ἐνῶ

στήν λιτάνευση τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τό ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἐκτός τοῦ ὡς ἄνω Ἱεράρχου ἔλαβαν μέρος καί οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος καί Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

➤ Κατά τήν ἀγιώνυμη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς δευτέρας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Φλεβαριωτίσσης Σαλαμίνος, ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἱερούργησε στόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Τριάδος Λεβαδείας.

➤ Προεξάρχοντας τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου ἐόρτασε λαμπρῶς τήν ἐτήσια πανήγυρή της ἡ περίσημη Ἱ. Μονή Ἀγ. Τριάδος Μενδενίτσης. Μέ συνιευργούς ἐπίσης τῶν Πανοσιωτάτων Ἱερομ. Στεφάνου Τσίκουρα καί Μερκουρίου Ἀναμουρλῆ ἐτελέσθη ἡ πανύγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Τριάδος Ν. Πεντέλης.

➤ Σημεῖο ἀναφορᾶς γιά τούς εὐσεβεῖς φιλομόναχους Χίους ἔγινε καί κατά τήν ἐφετεινὴ πανήγυρή της ἡ περιλάλητος Ἱ. Σκήτη Ἀγ. Πατέρων Προβατείου Ὁρους

Χίου. Τῆς ἱερᾶς ἀγρυπνίας πού τελέσθηκε σύμφωνα μέ τό τυπικό τοῦ κτήτορος Ὁσ. Παχωμίου τοῦ Χίου πρὸς τιμὴ τῶν Ὁσίων Πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καί Ἰωσήφ προέστη ὁ Πανος. Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιάς.

➤ Ἱεροπρεπῶς συνεορτάσθη κατὰ τήν Ἀ΄ Κυριακή Ματθαίου ὁ φετεινὸς συμπτωματικὸς συνεορτασμός τῶν Ἀγ. Ἰσαποστόλων Κων/νου καί Ἑλένης καί σύναξης τῶν Ἀγ. Πάντων. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος ἐπὶ τῇ συνάξει τῶν Ἀγ. Πάντων προέστη τῆς καθιερωμένης ὡς δευτέρας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μάρκου Κορωπίου.

➤ Μέ ξεχωριστὴ λαμπρότητα ἐόρτασε τήν ἐτήσια πανήγυρή του ὁ Μητροπολιτικὸς Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Πάντων Θηβῶν. Τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου. Τήν ἐορτὴ ἐλάμπρυνε μέ τήν παρουσία του ὁ Ὑπουργὸς Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης κ. Μπασιάκος, καθὼς καί ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καί φορέων. Κατὰ τήν ἀγιώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς στόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πάντων Θηβῶν ἱερούργησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως, ἐνῶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος ἀνταποκρινόμενος εἰς τὰ πολλαπλά ποι-

μαντικά του καθήκοντα προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας ὡς καί τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης στόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Κων/νου Ἀσπροπύργου.

Εἰς λαμπρότητα δέν ὑστέρησαν καί αἱ πανηγύρεις τῶν Ἱ. παρεκκλησιῶν Ἀγ. Πάντων, Ἀετοῦ Καρύστου

καί Ἀγ. Πάντων Περαιάς Θεσσαλονίκης. Εἰς μὲν τό πρῶτο ἱερούργησε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. Νικόλαος Καφετζής, εἰς δέ τό δεύτερον ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωθ. Λάζαρος Κωνσταντινίδης. Ἡ κατάνυξις καί ἡ θρησκευτική εὐλάβεια συνέβαλαν στήν μεγαλοπρέπεια μέ τήν ὁποία ἐτελέσθη ἡ ἱερά ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγ. Ἰσαποστόλων Κων/νου καί Ἑλένης στόν ὁμώνυμο καί περίσεμνο Ἱ. Παρθενῶνα Χίου. Σύμφωνα μέ τό ἰδιόμορφο κτητορικό τυπικό στήν ἱερά πανήγυρη προέστη ὁ πνευματικός πατήρ τῆς Μονῆς καί Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Σκήτης Ἀγ. Πατέρων Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιᾶς.

Ὁμοίως τήν ἱερά πανήγυρή τους ἐόρτασαν καί οἱ Ἱ. Ναοί Ἀγ. Κων/νου Βύρωνος καί Ἀγ. Πάντων Πατρῶν.

➤ Τήν Κυριακή Β' Ματθαίου 28-5/10-6 ἡ περικαλλής Ἱ. Μονή Γεννήσεως Χριστοῦ Ἀργους ἐόρτασε ὡς εἰθισται τήν ἀνάμνησιν τῶν ἐγκαίνιων της. Τοῦ ἱεροῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

➤ Ἡ Κυριακή Δ' Ματθαίου 11/24 Ἰουνίου εἶχε ἐφέτος τήν δική της ἰδιομορφία, ἀφοῦ συνεορτάσθη καί παράδοσις τοῦ θεομητορικοῦ ὕμνου «Ἄξιον Ἑστί» καί ἡ σύναξις τῶν ἐν Χίῳ Ἀγίων.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερρόντιος τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί τῆς λιτανεύσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Γιάτρισσας εἰς τό πανηγυρίζον ὁμώνυμο Ἱ. Ἑσυχαστήριον Ἀμυγδαλέζας Σταμάτας. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας

κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στόν Μ. Ἑσπερινό τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ἑσυχαστηρίου Ἄξιον Ἑστί Παιανίας, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως προέστη ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρρῶν καί Οἰνουσῶν κ. Στέφανος προέστη τῆς ἱεῖρας πανηγύρεως τῶν ἐν Χίῳ Ἀγίων στόν Καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Σκέπτης Χίου. Ὁμοίως ἡ σύναξις τῶν ἐν Χίῳ Ἀγίων ἔχει καθιερωθῇ ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μηνᾶ Ἀνθούσης στήν ὁποία ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ἱεουργοῦντος τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομ. Γελασίου Μπε-

τώντου ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱ. Παρεκκλησίου Ἄξιον Ἑστί Ἀνθούσης.

➤ Τήν Δευτέρα 12/25 Ἰουνίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, ὡς πνευματικός πατήρ καί κτήτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς Ὁσ. Ὁνουφρίου Κερατίας προέστη τῆς ἐτησίας πανηγύρεώς της.

➤ Κατά παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, χοροστάτησε εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν πού τελέσθηκε στό πανηγυρίζον ἱδρυματικό ἱερό παρεκκλήσιο Παναγίας Ὁδηγητρίας τοῦ ὁμωνύμου Γηροκομείου Γλυφάδας. Μέ μοναστηριακή τάξη καί λαμπρότητα ἐτελέσθη ἱερά ἀγρυπνία πρὸς τιμὴ τῆς Θεοτόκου στήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Παναγίας Ὁδηγητρίας Μώλου. Τῆς ἱεῖρας πανηγύρεως προέστη ὁ πνευματικός πατήρ τῆς Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Μάξιμος.

➤ Τήν Παρασκευή 23-6/9-7 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε εἰς τήν Θ. Λειτουργίαν πού τελέσθηκε στήν ἐορτάζουσα Ἱ. Μονή Ὁσ. Νικήτα τοῦ Θηβαίου.

➤ Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τό Σάββατο 24-6/7-7 τῆς ἱεῖρας πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Γενεθλίου Τιμίου Προδρόμου Λουτρακίου. Εἰς τήν ἱεράν πανήγυριν παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος.

➤ Εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου Δάφνης τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, προέστη τοῦ λαμπροῦ ἑορτασμοῦ τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀγ. Ἀποστόλων, ἐνῶ τὴν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς κατὰ ἐντολὴν τοῦ Σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν Θ. λειτουργίαν χοροστάτησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προ-

έστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Παύλου π. Κοκκινιάς.

Εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Πέτρου καὶ Παύλου Λευκτρῶν ἐτελέσθη Θ. λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

➤ Τὸ Σάββατο 1/14 Ἰουλίου ἡμέρα τιμῆς καὶ μνήμης τῶν Ἀγ. καὶ ἱαματικῶν Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ ἐόρτασε μέ κάθε ἐκκλησιαστικὴ τάξη ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Αἰγίνης. Ὁ ἱερός ἐορτασμός ἐτελέσθη προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου.

➤ Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τὴν Παρασκευὴ 14/27 Ἰουλίου τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου Ἑλληνικοῦ Γορτυνίας, πού ἐγίνε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά πόλος ἑλξεως πολλῶν φιλομονάχων καὶ φιλεόρτων χριστιανῶν.

Ποιμαντορική ἐπίσκεψις

Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος μετέβη εἰς Νητρόϊτ Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς διὰ τὴν πρώτην Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ.Ν. Ἀγίου Σπυρίδωνος, μετὰ τὴν ἐπανένταξίν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ Θεοφιλέστατος ἐν μέσῳ τῶν Ἐφημερίων τῶν δύο πλέον ἐνοριῶν τοῦ Νητρόϊτ: Ἀγίου Σπυρίδωνος Αἰδεσιμωτάτου Πρεσβυτέρου Στεφάνου Allen καὶ Ἀγίου Νεκταρίου Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Λογγίνου Κακάβρου, τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, τὴν Παρασκευὴ 28 Ἰουλίου 2007 (Ο.Ε.). Πλησίον τοῦ Πανοσιωτάτου διακρίνεται ἐπίσης ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος Κομνηνός Χατζηλιέρης, Ἐφημερεύων τοῦ Ἱ.Ν. Ἀγίων Ἀναργύρων Σικάγου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

‘Ι.Ν. ‘Αγ. ‘Αθανασίου Ν. Φιλαδελφείας 2-5-07.

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Μαύρας Καρύστου 3-5-07.

‘Ι.Ν. ‘Αγ. Πατέρων Παιανίας 6-5-07.

‘Ι.Μ. ‘Αγ. ‘Ιω. Θεολόγου Θερμοπυλῶν 8-5-07.

‘Ι.Μ. ‘Αγ. Τριάδος Μενδενίτσης 15-5-07.

‘Ι.Μ. ‘Οσ. Νικήτα τοῦ Θηβαίου 23-6-07.